

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:79 • 14 Kasım '98 • 5 DM

Devrim tarihimizde bir kilometre taşı:

Türkiye Komünist İşçi Partisi kuruldu!

İÇİNDEKİLER

Tekstilde derinleşen krizin faturası kabarıyor	7
Tuzla işçisi	
direnişin simgesi	10-11
Devletçilikten mafyalaşmış rant ekonomisine	
(Orta Sayfa)	12-14
Ortadoğu halklarının kaderi üzerine kirli oyunlar	15
Sao Paulo Forumu'nun sekizinci toplantısı yapıldı	16

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:79 ● 14 Kasım 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

İşçi sınıfının ihtilalci partisine bin selam!

Bugün bu köşede "olağan" haberlerimiz yer almayacak. Olağan çağrılarımızı, olağan taleplerimizi de yinelemeyeceğiz.

Saldırıları tüm hızı, tüm yoğunluğuyla sürmesine rağmen, Parti'ye Övgü'yü dudaklarımızın arasında kızıl bir karanfil gibi taşıyacağız bugün:

"İki gözün varsa senin.
Binlerce gözü var partinin.
Her yoldaşın bildiği kendi kenti

Beş kıtanın beşini de biliyor parti.
Her yoldaşın bir vakti saati var,
Partinin ise tarih saati.
Her yoldaşı yok edebilirler her an
Parti ise yedi değil, binlerce can.
Yığınların öncüsü o çünkü.
Ve yönetiyor cengi.
Gerçeğin bilinciyle işlenmiş olan
Başyapıtların kılınıyla."
Bugün olağan bir gün değil çünkü.
Çünkü bugün, yüreklerimiz titreyerek

beklediğimiz o büyük haberi aldık. Bu nedenle sadece mutluluğumuzun, coşkumuzun ve kıvancımızın haberini yazmak istiyoruz. Bu kıvancı tüm yoldaşlarımızla, tüm Türkiye proletaryasıyla paylaşmak istiyoruz... Günler her zaman ağır, her zaman "ölüm haberleri" ile yüklü gelmiyor.

Böyle, kara bulutları dağıtan, yürekleri hafifleten bir tek haberin tarihe imza attığı günler de oluyor. Tarihler yazan bir sınıfın, proletaryanın, siyaset sahnesine bir kızıl yıldız gibi düştüğü tarihi kaydediyoruz. Ve o yıldızın ışığından gözümüzü ayırmamaya and içiyoruz!..

**Yaşasın Parti!
Yaşasın devrim!
Yaşasın Sosyalizm!**

Kitapçılarda!

Devrim tarihimizde bir kilometre taşı: Türkiye Komünist İşçi Partisi kuruldu!

Devrim tarihimizde bir dönüm noktası oluşturacak olan devrimci adım atıldı. Komünistlerin işçi sınıfının devrimci partisini inşa etmek için yıllardır harcadıkları zorlu ve inatçı çabalar nihayet başarıya ulaştı. Türkiye Komünist İşçi Partisi kuruldu!

Partimizin kuruluşu, parti inşa örgütümüz olan EKİM'in mevcut tüm örgütlerinin genişçe temsil edildiği Kuruluş Kongresi'nde gerçekleşti. Kuruluş Kongremiz partimizin temel teorik yaklaşımlarını, programını, tüzüğünü, taktiklerini ve örgütsel çizgisini tartışıp karara bağlayarak Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kuruluşunu ilan etti. Böylece, geçen yılın ikinci yarısında "Herşey parti için! Herşey parti kuruluş kongresi için!" şiarlarını yükselten komünistler, işçilere, emekçilere ve devrimcilere verdikleri sözü yerine getirmiş oldular.

Partimizin kuruluşu, insanlığı ve uygarlığı tükeniş ve yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı kendi coğrafyamızdan yükseltilen militan bir mücadele çağrısıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır yıkılmayı bekleyen Türkiye'nin kokuşmuş ve çeteleşmiş kapitalist sömürü düzenine militan bir savaş ilanıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır. Ve nihayet partimizin kuruluşu, kapitalist sömürü düzenini tarihe gömecek ve bu uğurda tüm emekçilere önderlik edebilecek yetenekteki tek gerçek toplumsal güç olan işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacının somut olarak karşılanmasıdır.

Türkiye Komünist İşçi Partisi dünyada ve Türkiye'de zafer ve yenilgilerden oluşan zengin bir devrimci mirasın üzerinde yükselmektedir. Partimiz bu mirası kararlılıkla savunmakta, kendisini onun bugünkü temsilcisi ve yarınlara taşıyıcısı saymaktadır.

Fakat öte yandan partimiz bizzat bu aynı devrimci geçmişin çok yönlü bir eleştirel değerlendirmesinin ürünü olmuştur. Zayıf, eksik ve kusurlu olan her noktada bu geçmişi devrimci eleştiriye tabi tutmuş, ondan gelecekteki mücadeleler için gerekli dersleri ve sonuçları çıkarmaya çalışmış, bu temel üzerinde devrimci bir yenilenmenin ifadesi olmuştur.

Dünyada ve Türkiye'de yıkıcı yenilgilerle sonuçlanan bir tarihi dönemle devrimci hesaplaşmanın ürünü olan Türkiye Komünist İşçi Partisi, bu konumu ve kimliği ile yeni dönemi kucaklama iddiasındadır. Yeni dönem, ikibinli yıllar, dünyada ve Türkiye'de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır. Bu salt devrimci iyimserliğe dayalı bir kehanet değildir. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter

hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur. Partimizin kuruluşu bu yeni dönemin, geleceğin yeni devrimler dalgasının kendi coğrafyamızdan başarılı bir önderlikle kucaklanabilmesine bir ilk hazırlıktır.

Partimiz komünist sıfatı taşımaktadır, o komünizmin partisidir. Nihai hedefi, toplumun sınıflara bölünmesine kesin bir biçimde son vermektir. Böylece bu bölünmeden doğan her türlü toplumsal ve politik eşitsizliği tamamen ortadan kaldırmak, onun ürünü olan her türlü kötülüğü kökünden yoketmektir. Baskının, sömürünün, her biçimiyle köleliğin ilelebet yokedildiği evrensel bir toplum düzenine ulaşmaktır.

Partimiz devrimci bir kimlik taşımaktadır; o devrimin, proletarya devriminin partisidir. Bugün partimizin önündeki temel devrimci görev, burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması, iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesidir. Sırtını emperyalizme dayamış mevcut burjuva sınıf egemenliği, bugün toplumumuzun karşı karşıya bulunduğu tüm temel toplumsal ve siyasal sorunların gerçek kaynağıdır. Bu sorunları çözmek egemen burjuva sınıfı devirmekten, onun egemenlik aygıtı olan mevcut devlet iktidarını şiddete dayanan bir devrimle yıkmaktan, yerine proletaryanın tüm emekçilerin desteğine dayalı devrimci iktidarını kurmaktan geçmektedir. Emekçilerin sömürüden ve her türlü demokratik hak yoksunluğundan, ülkenin emperyalist kölelikten, mazlum Kürt halkının sömürgeci boyunduruktan kurtulabilmesinin biricik gerçek yolu buradan geçmektedir. Partimizin bugünkü devrimci stratejik çizgisinin esası budur.

Partimiz işçilerin, işçi sınıfının partisidir. Partimizin işçi sınıfının temel çıkarları dışında bir çıkarı, temel amaçları dışında bir amacı yoktur. İşçi sınıfı toplumumuzu bugünkü çürüme ve kokuşmadan muzaffer bir devrimle çekip çıkarma yeteneğinde olan tek gerçek toplumsal güçtür. Devrimimiz ancak bu sınıfın önderliğinde başarıya ulaşabilir. Partimizin temel tarihi misyonu bu doğrultuda işçi sınıfına yol göstermek, ona bugünkü mücadelesinde önderlik etmektir. Bunda başarılı olabilmek için işçi sınıfıyla et ve tırnak gibi kaynaşmak partimizin en acil görevidir. Bu tüm öteki emekçi katmanlara, toplumun tüm öteki ezilen kesimlerine başarıyla önderlik edebilmenin de biricik maddi güvencesidir.

Partimiz Türkiye'nin onyılları bulan devrimci teorik ve pratik birikiminin en ileri düzeyde özümsemesinin ve onun devrimci temeller üzerinde ileriye doğru aşılmasının bir ürünü olmuştur. Bu konum ve kimliğiyle partimiz, proletarya devrim

davasına ve sosyalizme samimiyetle inanan tüm devrimcilerin altında birleşebilecekleri bir bayrak yükseltmiştir. Partimizin kuruluşu komünist olmak iddiasındaki tüm devrimcilere bu bayrak altında birleşme çağrısıdır.

Bugünkü çürüme ve kokuşma mevcut düzenin tarihsel ömrünü çoktan doldurduğunun maddi bir itirafından başka bir şey değildir. Bu olgu yeni de değildir. Son 30 yıldır bu kokuşmuş düzen yıkılmayı bekliyor. Bu yıkılışı olanaklı kılacak olan devrimci dinamikler her seferinde ancak askeri darbelerle dizginlenebildi.

Son 30 yılın devrim cephesinden kendini en yakıcı bir biçimde hissettiren temel zaafiyeti devrimci önderlik alanındaki boşluktu. Partimiz bugün bu boşluğu doldurmak iddiasındadır. Partimiz ideolojik çizgisini, bunun ürünü olan programını ve nihayet bu temel üzerinde bugüne dek sağladığı maddi-örgütsel birikimini bu iddianın somut güvencesi saymaktadır.

Partimiz sınıf bilinçli işçileri ve tüm samimi devrimcileri kendi saflarında birleşmeye, devrimci önderlik iddiasına omuz vermeye çağırmaktadır.

**Yaşasın proletarya devrimi!
Yaşasın sosyalizm!**

**Türkiye Komünist İşçi Partisi
Kasım '98**

Devletin yoğunlaşan saldırıları onun güçlülüğünü değil, tersine güçsüzlüğünü göstermektedir. Çürümüş, kokuşmuş, çeteleşmiş sermaye devleti bugün her yerinden dökülmektedir. Bu çürüme gerçekte onun en büyük korkusu olan işçi sınıfını ayağa kaldıracaktır. Ancak işçi sınıfı önderliğinde yürüyen bir öğrenci gençlik hareketi bu saldırılara gereken cevabı verebilecek, onun önüne geçebilecektir. Topyekün saldırıya karşı topyekün direniş şiarı bu yüzden temel alınması gereken bir şiaıdır. DGM direnişiiyle, DGM'leri kapattırmış, faşizme karşı ihtiar eylemleriyle faşizme ders vermiş olan Türkiye proletaryası düzene hakettiğı cevabı verebilecek olan tek sınıftır.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için gücünü birleştir!

Taksim'deki toplu gözaltı ve HADEP yöneticilerine Diyarbakır yasağıyla tırmandırılan Kürt ulusal hareketine saldırılar, ülke çapında baskın, arama, gözaltı ve tutuklama kampanyasına dönüştürüldü. Bu saldırının bir ayağını da, Ülkede Gündem gazetesinin kapatılması oluşturdu. Bu saldırı furyası, bini aşkın gözaltı, HADEP İstanbul İl Başkanı ve onlarca HADEP'linin tutuklanmasıyla sürdü.

Saldırının bir amacı, yaklaşan seçim öncesi HADEP'i etkisizleştirmekti. Fakat bu amaç da, özelde Kürt ulusal hareketine, genelde de işçi sınıfı ve tüm ilerici muhalefete yönelik bir sindirme-dağıtma amacına hizmet ediyordu. Nitekim, Kürt ulusal hareketine saldırıları siyasi tutsaklara ve devrimci basına saldırılar izleyecekti.

Kürt ulusal hareketine saldırıların diğer ayağını da, "içerde ve dışarda" PKK ile savaşı yoğunlaştırmak, bu çerçevede, Suriye, Irak gibi devletlerle savaşın eşiğine gelecek bir kriz yaratmak oluşturuyordu.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki devrim dinamiklerini ezmek-çözmek-dağıtmak amacıyla, Türkiye nin ülkedeki devrimci dinamikleri ezmek amacı, Kürt ulusal hareketini bitirme noktasında buluşuyor. Emperyalizmin ileri karakolu, Ortadoğu'daki jandarmalığı görevinde, İsrail ve ABD ile yapılan anlaşmalarla son adımları atan TC, saldırılarında artık sınır tanımıyor.

Emperyalizm ve uşakları tuttıkları mevzilerden bir adım dahi geri atmak bir yana, tartışmasız hakimiyetlerini tüm dünyaya egemen kılmaya çalışıyorlar. Tüm dünya proleterlerini, emekçi halkları ve ezilen ulusları sömürü çarklarına kafalarını kendi rızalarıyla uzatan uysal köleler sürüsü haline getirmeye çalışıyorlar.

75. yılına, Ekonomisini IMF'ye, ordusunu Pentagon'a, siyasetini Beyaz Saray ve CIA'ya bağlamış-emanet etmiş olarak ulaşan "son" Türk devleti burjuva Cumhuriyet, emperyalizmle bu entegrasyonunun karşılığını, sistemin küresel krizinden en fazla etkilenmek şeklinde alıyor. Bu krizlerden kurtuluş olmadığını çoktan öğrenen kapitalist dünyanın, krizi yöneterek kaçınılmaz sonunu geciktirmek için icat ettiği son çarenin çeteleşme olduğu ise çoktan açığa çıktı. Dün, devletin kontra çeteleri eliyle ve gizli operasyonlar olarak yürütülen

saldırıları, bu teşhirin ardından, bugün, daha pervasız ve açıktan yürütülmekte. Dün, devleti yıpratmamak adına devrimci-yurtsever basını kontra çetelerine bombalatarak engellemeye çalışan sömürgeci sermaye, bugün çeteci hukukunu işleterek yapıyor bunu. Yasalarının yetersiz kaldığı yerde orman yasalarını işletiyor. Ama uygulayıcılar artık daha ziyade devletin legal kolluk güçleridir.

Sermaye sınıfı ve devletin bu amaçlarının, işçi-emekçi kitleler içinde en yaygın biçimde teşhiri, sömürgeci sistemin estirdiği şovenizm rüzgarlarının "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla kırılabilmesi için acil ve zorunludur. Saldırıları hem bu genel kapsamı ve anlamıyla hem de her somut gelişmenin özgün yanlarıyla, sistemli biçimde sınıf içinde teşhir edilmek zorundadır. Kürt ulusuna yönelik bu sömürgeci statü, bu inkar ve imha politikası devam ettiği sürece, siyasal gelişmelerden bağımsız biçimde Kürt ulusal kurtuluş hareketi işçi sınıfının devrim mücadelesinin bir bileşeni olmaya devam edecektir. İşçi sınıfı Kürt ulusal hareketine, bu, kendi bağımsız sınıf çıkarları çerçevesinden yaklaşmalı, sermayenin tüm karşı propagandalarını püskürterek, Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesini desteklemelidir.

Aynı şekilde, Kürt işçi ve emekçileri de, kaderlerinin Türkiye işçi sınıfının kaderiyle bu birlikteliğini görmek durumundadır. Kürt ulusunun kurtuluşu, sömürgeci Türk devletinin yıkılmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Emperyalizm ve uşaklarının sunduğu-sunabileceği diğer tüm çözüm önerileri Kürt işçi ve emekçileri, yoksul köylüleri için, sömürünün bir başka şekilde devamından başka bir anlam ifade etmeyecektir. Oynayabilecekleri ve halihazırda oynadıkları en "ileri" koz, KDP-YNK üzerinden bir kukla Kürt devletidir, ki bu, bir çözümünden ziyade mücadelenin farklı boyutlara kayması ve sürmesi anlamına gelmektedir. On yılı aşkın bir zamandır sıcak bir savaş içinde siyasallaşan Kürt işçileri de, artık sınıf mücadelesinde yerlerini almalıdırlar. Sosyalist bir Türkiye, sosyalist bir Ortadoğu, Kürt ulusunun özgürlüğü için tek imkandır. Bu imkan ise Kürt, Türk, Arap, Acem... Ortadoğu'daki tüm uluslardan proleterlerin birleşik-örgütlü mücadelesi ile yaratılacaktır.

Devrimci-sosyalist basın susturulamaz!

Devrimci basın çevrelerine yönelik saldırılarda, Kasım'ın ilk haftasında bir yoğunlaşma yaşandı. Henüz arkası kesilmemekle birlikte, ilk saldırılarda gözaltına alınanların sayısı yüzü aşmış bulunuyor.

Kurtuluş gazetesi ve basıldığı Serler Matbaası ile Gazi, Okmeydanı, İdil Kültür merkezleri, Atılım gazetesi ve Özgür Gençlik dergisi ile BEKSAV, Özgür Gelecek, Özgür Halk, Özgür Gençlik, Yurtsever Gençlik, Alternatif, Özgür Kadın dergileri, MKM, GESAM, MEDKOM, Yüz Çiçek Açsın, Tohum ve Bulunmaz Kültür Merkezleri, bu kurumlarda çalışanların evleri basıldı. Arşivler yağmalandı. Teknik donanımlara el konuldu. İnsanlar azgın bir şiddet eşliğinde gözaltına alındı. İşkenceden geçirildi. Hatta Kurtuluş gazetesi İzmit bürosunda yaşandığı gibi, sivil polis gösterileriyle "halk galeyana geldi, linçten polis kurtardı" manzaraları yaratılmaya çalışıldı.

Saldırıların yoğunlaştığı bu aynı süreç, bu çevrelerin Susurluk ve YÖK protestolarına hazırlandığı süreçti. Nitekim, İstanbul'un kimi semtlerinde düzenlenen Susurluk eylemlerine ve 6 Kasım YÖK'ü protesto eylemlerine yönelik saldırılarla gözaltına alınanların sayısı ikiye katlandı. 8 Kasım'da yapılacak Susurluk mitingi yasaklandı. EMEP, DBP gibi legal partilere saldırı ve gözaltılarla hedef genişletildi.

Bu saldırılar karşısında devrimci basın etkin bir politik direnç ortaya koyamadı. Oysa devrimci basına saldırılar, ne Kürt hareketine ve cezaevlerine ve ne de sınıfa yönelik saldırılardan bağımsız, kendi içinde amaçlaştırılabilir bir saldırı değildi. Devletin bu saldırılardaki amacı, "Susurluk ve YÖK eylemlerini zayıflatmak" kadar basite alındığı taktirde bile, birlikte devrimci bir karşı duruş olanakları fazlasıyla bulunmaktadır. Kaldı ki, Susurluk ve YÖK protestoları sistemin asıl hedefi değil, geçerken çözdüğü tali sorunlardı. Sistemin asıl hedefi, işçi-emekçi kitle mücadelesinin yakın zamanda kendini Türk Metal den istifalar ve SEKA direnişi sırasında gösterdiği direnç ve benzerlerinin ortaya çıkması olanaklarıdır.

Zaten,devrimci basına yönelik saldırıların hemen öncesinde, daha Ekim ayında başlayan ve önce Kürt ulusal hareketini ardından da devrimci tutsakları hedefleyen yoğun saldırılar yaşanmıştı. Bu, planlı, programlı, hedefli ve sistemli saldırılar bir arada ve son IMF pak-

demek olan sınıfa saldırılarla paralel ele alındığında, sistemin bu amacı daha açık hale gelecektir. Sistem, önce örgütlü kesimlere yönelerek, birincisi örgüsüz yığınlar mesaj veriyor. İkincisi, solu savunma pozisyonuna çekerek, kitle mücadelesini örgütlemeye imkanlarını yokedebileceğini düşünüyor. Ve tabi, bunlara bağlı ve üçüncü bir amaç da, solu zayıflatmak. Çünkü solu da, sınıf mücadelesini de yok edemeyeceğini biliyor. Ama tıpkı krizi önleyemeyeceğini anladığı yerde yönetmeye girişmesi gibi, işçi sınıfı ile kavgada da, ipleri her zaman elinde tutmak, savaşı hep kendi seçtiği mevzilere çekmek, sınıfı buralarda yormak-oyalamak taktiği uyguluyor. Kaçak güreşiyor, her türlü kirli savaş hilesini kullanıyor, çetelerini öne sürüyor vb...

Olağan durumda da böyle olmakla birlikte, bu tür topyekun saldırı ortamında devrimci basının görevi, sınıfı bu konuda bilgilendirmek-bilinçlendirmek ve topyekun saldırıya karşı birleşik bir mücadelenin zorunluluğunu propaganda etmektir. Gücünü, çabasını, en geniş kesimin birleşik direnişini örgütlemeye harcamaktır.

Sistem eğer, örgütlü-öncü kesimlere yoğunlaştırdığı saldırılarla, işçi-emekçi kitleleri daha koyu bir sefalet, daha berbat kölelik koşullarına mahkum etmeye çalışıyorsa, doğasında yapılması gereken, kitle mücadelesinin yükseltilmesidir. İşçi-emekçi kitleler, özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim, tensikat gibi saldırılara karşı daha örgütlü, daha birleşik, daha militan mücadele yürüttükçe ve bu mücadele içinde bilinçlenecek ve örneğin, devrimci basına saldırılara, kendi söz ve basın özgürlüğüne saldırı bilinciyle karşı çıkma, devrimci basını sahiplenme tutumuna girişebilecektir. Ve elbette bu bilinçlenme süreci, devrimci basının, burjuva medyaya karşı bir işçi-emekçi basını olarak çalışabilmesiyle doğrudan ilişkilidir. Bu görevin ne kadar yerine getirildiği bir yana, devrimci basın, bugünkü saldırılarla ilgili, işçi-emekçi kitleleri bu bakışla bilgilendirme-eğitme bu çerçevede devrimci basının sahiplenilmesini isteme çabasına mutlaka girişmelidir.

Bir kez daha oluşturulmaya çalışılan platformlar, kendi içinde neler yapabileceğinden önce, olayı, sınıf mücadelesi ile bu bağlantısı içinde işçi-emekçi kitlelere taşımayı gündemine alabilmelidir. İşlerli bir platformun oluşturulabilmesi de, bu amaçla yürütülecek ortak çalışmaya bağlıdır.

Çete savaşları fonunda hükümet krizi

Kasetler savaşında geline son boyut, Türkbank'ın ihalesinde adını duyuran işdünyasının ve medyanın aniden yükselen ve sönen yıldızı Korkmaz Yiğit'in kaseti oluyor. Son liste başı kaset, başbakanın ekonomiden sorumlu devlet bakanına, ünlü patronlardan parti liderlerine kadar hayli geniş bir zevatin yolsuzluk, çirkef ve rezalet batağının içinde olduğunu gösteriyor. Kuşkusuz Yiğit'in kaseti de diğer kasetlerin gözettiği kurallara uyararak "derin devlet" in derinliklerine inmeyip yüzeyde kulaç atmaya çalışıyor. Korkmaz Yiğit'in piyasaya sürdüğü kasetin ardından, IMF-TÜSİAD hükümetinin resmi ortağı DTP, fiili ortağı CHP ve diğer burjuva partileri hükümetin ömrünü doldurduğu ve Başbakan'ın istifa etmesi gerektiği açıklamalarını yaptılar. Hükümet de, "mafya bizi yıkmak istiyor" diyerek istifa isteyenleri suçluyor.

Burjuva düzen partileri, birbirlerinin içine düştüğü zorluklardan kendi lehlerine yararlanmaya çalışıyorlar. İşçi ve emekçi kitlelerin yaşamının her alanını kuşatan çeteleşme onların kendi aralarındaki it dalaşına malzeme olabiliyor. Onlar yeri gelince kumar masasına yeni kozlar sürüyorlar. Ekonomik zemini üzerinde seyreden siyasal kriz ve istikrarsızlık, kirli çamaşırların dökülüp saçıldığı koşullarda, hükümet krizi şeklinde kendini dışa vurabiliyor. Nitekim şu anda olan da budur.

Bugün bir hükümet krizine de yolaçan çeteler üzerinden alevlenen

dalaşmanın gerisinde bulunan neden, Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun 18 ayda 34 KİT'i özelleştireceğini açıklamasıdır. Bu peşkeş çekilecek KİT'lerin içerisinde ise, hem büyük hem de iştah kabartıcı karlı kuruluşların çoğunlukta oluşu, it dalaşının çapını büyütüyor. MGK gibi bir araca sahip olan tekeli burjuvazinin kurtlar sofrasına sonradan gelen Korkmaz Yiğit'leri "temizlemesi" talandaki payını büyütme çabasından başka birşey değildir.

Kasetler savaşını tozu dumanı içinde ilk planda göze çarpan şunlar oluyor: KİT'lerin satış ihaleleri mafya marifetiyle gerçekleşiyor. İhalelerde yağlı parça kapanlar sırtlarını mafyaya dayayanlardır. "Şeffaf" özelleştirme ihalelerinde pislik gövdeyi götürüyor. Özelleştirmeler çetelerin kontrolünde bulunuyor. Ülkücü mafya babası A.Çakıcı'nın Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun fiili başkanı(!) ve diğer mafya babalarının da yönetim kurulu üyeleri(!) oldukları anlaşılıyor. Burjuvazi mafya babalarına muhtaç olduğu için onlar olmadan en küçük bir adım bile atamıyor.

Çetelerle ilgili piyasaya sürülen kasetlerin açıkladıklarından ziyade gizlediklerine dikkatle bakarsak şunları görürüz: Kasetlerde üç-beş mafya bozuntusunun diğer mafya bozuntuları tarafından öldürülüşleri aydınlatılıyor, ama Musa Anterler, Aysel Malkaçlar, Kenan Bilginler, Hasan Ocaklar sanki bu ülkede katledilmemişler gibi suskunluk

fesadı uygulanıyor. Çetenin özel hareket timlerinin yakıp yıktığı Kürt köylerinden bahsedilmiyor. Bombalanan ilerici, devrimci gazete ve dergilerden hiç söz edilmiyor. Kasetler, "çete" gerçeğini mafyaya indiriyor. Kaset savaşçıları, çete gerçeğinin emniyet, MİT, TSK, JİTEM ve DGM bağlantılarının üzerini kapatma konusunda anlaşmış görünüyorlar. En büyük çete olan TÜSİAD ve MGK'nın adları bile ağza alınmıyor. Kontr-gerillanın Türk-İş, Hak-İş ve DİSK içindeki bağlantıları açıklanmıyor. Bugün Susurluk "kaza"sının üzerinden iki yıl geçmesine rağmen tutuklanmış ya da mahkum olmuş hiç kimse yok. Mehmet Ağarlar, İbrahim Şahinler, Sedat Bucaklar, Korkut Ekenler elini kolunu sallayarak dolaşabiliyor. Özelleştirmelere fesat karıştırıldığı açığa çıkıyor. Peki ama, özelleştirmelerle işten atılan yüzbinlerce işçi ne olacak? Özelleştirme saldırısıyla açlık ve sefaletin kucağına itilen emekçiler ne olacak? Yıllardır özelleştirmelerle Türkiye'nin kurtulacağını söyleyenler, ortaya çıkan rezaletin sorumluları değil mi?

Yaşananlar, çeteleri doğuran sermaye düzeni ve devletin onları temizleyemeyeceğini gösteriyor. Pislikten beslenenler, pisliği temizleyemezler. Diğer emekçi kitleleri de arkasına alarak işçi sınıfı, komünist işçi partisi silahını kuşanıp burjuvaziyi alaşağı edecek ve kendi iktidarını kurarak "temiz toplumu" gerçekleştirecek.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) 175 000 TL.
4. Devrimci Hareket Reformist .. Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tük.) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) ... 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) ... 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Tükendi) 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tükendi) 250 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) ... 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt ... 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim 1 000 000 TL.

Tekstilde derinleşen krizin faturası kabarıyor:

Bu kez seyirci kalmayalım!

Tekstildeki kriz yoğunlaşıyor. Tekstildeki krizin faturası ağırlaşıyor...

Kapitalizm varoldukça krizlerin sonu gelmeyecek. İçinde bulunduğumuz kriz koşulları bu açıdan bir ilk değildir, işçi sınıfı tabloyu değiştirmedikçe de sonuncusu olmayacaktır. Tekstildeki kriz ulusal ve uluslararası plandaki krizden bağımsız değildir. Yaşanan kriz koşulları kapitalizmin uluslararası krizinin de etkisiyle derinleşmiştir ve etkilenen sektörlerin başında tekstil gelmektedir. Tekstilde kriz çanları çalmaya başlamıştır.

Hatırlayacaksınız, çürümüş ve kokuşmuş burjuva cumhuriyetin 75. yıl kutlamalarına en önce tekstil patronları başlamıştı. O 75. yıl kutlamaları ki, mezarlıktan geçerken korkudan ısıklık çalanların durumundan farksızdır. Çürümüş ve kokuşmuş bir cumhuriyetin ayakta tutulabilmesi için gösterilen olağanüstü çabalar. Yaşadıkları sıkışmışlık içerisindeki çırpınışlarıdır. Krizin ilk büyük etkilerinin yaşandığı tekstil sektöründe patronların 75. yıl yürüyüşlerinin anlamı da burada aranmalıdır.

Tekstilde üretim DİE rakamlarına göre geçen aya oranla %19 düştü. Şöyle bir düşünün; acaba tekstil işçilerinin ya da onların sınıf kardeşlerinin, emekçi katmanların herhangi bir ihtiyacı mı karşılanmıştır ki üretim düşmektedir? Bu sektörün ürünlerinden milyonlarca emekçi kitle yoksun. İşçilerin, emekçilerin alınteriyle, emeğiyle kurulan fabrikalar, işletmeler hammadde varken, milyonlarca kişinin bu ürünlere ihtiyacı varken, milyonlarca kişi işsizlikten kırılırken üretim düşüyor. Üretimin düşmesinin nedeni toplumun ihtiyaçlarına göre değil, pazara göre üretim demek olan bu ücretli kölelik düzeni, yani kapitalizmdir. Kapitalizmin akıldışılığının bir tablosudur bu.

İlk bakışta hiçbir şey ifade etmeyen bir rakam gibi görülebilir. Fakat bunun yaşamdaki karşılığı ilk planda kapısına kilit vurulan binlerce küçük atölye ve binlerce işçinin ücretsiz izne çıkarılması iken, asıl boyutları son aylarda yaşanan görülmemiş orandaki tensikatlardır. Onbinlerce tekstil işçisinin işsizliğe ve açlığa mahkum edilmesidir. Tensikatların arkasından da, geride

kalanların sefalete mahkum edilmesi ve ellerindeki güdük sosyal hakların bile gaspı gelecektir.

Geçtiğimiz haftalarda tekstil patronları Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'ndan ayrılmıştı. "Türkiye'de sanayinin lokomotifi" olan tekstil sektöründe krizin etkilerini kendi cephelerinden hafifletecek tedbirlerin alınmamasından yakınıyorlardı. Önerdikleri tedbirler arasında "anti-damping yasasının çıkarılması ve özellikle Asya ülkelerinden düşük fiyatla tekstil ürünü girişinin önlenmesi, düşük faizli kredi, vergi avantajları, tekstil sektörüne KDV indirimi" vb. sıralanıyor. Yürürlüğe giren IMF-TÜSİAD yıkım programı krizin derinleşen boyutları düşünüldüğünde hafif gelmiş olacak ki, bu ek tedbirleri gerekli görüyorlar. Tüm bunlar ise, bir kez daha, derinleşen krizin faturasını artan oranlarda işçi sınıfı ve emekçilere yıkmak dışında bir anlam ifade etmiyor.

Türkiye'deki sanayi üretiminin içindeki payı %25'e ulaşan tekstilde yaşanan kriz üzerine patronların kopardığı yaygara aynı zamanda bir tehdittir de. Sektördeki çalışan sayısı taşeron işçilerle birlikte 2 milyona ulaşüyor. Son 5-6 ay içerisindeki tensikatlar onbinleri buluyor. Yalnızca Merter'de işten atılanların sayısı 20 bine yaklaşıyor. Malatya, Antep ve İstanbul'daki birçok işletmede 1999 yılının izinleri kullandırılmaya başlanmış, birçok işletmede de ücretsiz izinler devreye girmiştir. Sendikasız-sigortasız kesime saldırılar yoğunlaşmışken, sektörde

sayıları 150 bini bulan sendikali işçilere, içinde bulunduğumuz TİS sürecinde yoğun saldırıların hazırlığı yapılıyor. Halihazırda saldırılar uygulamaya sokulmuş durumda. TEKSİF'e üye 1000 tekstil işçisi işten çıkarılmış durumda. Tekstil patronlarının kopardıkları yaygara aynı zamanda tablonun ağırlaşılabileceği şeklindeki tehdidi de barındırıyor. TİS sürecinde dayatılan sıfır zammın ötesinde, varolan ücretlerin ödenip ödenemeyeceği noktasında bir kesinlik olmadığı ima ediliyor. Bir nevi ölüm gösterilip sıtmaya razı edilmeye çalışılıyor.

Tekstil patronlarının Türkiye İşverenleri Sendikaları Konfederasyonu'ndan ayrışması asıl anlamını da sınıfa yönelik saldırı ve kirli bir oyunda buluyor. Tekstil patronlarının sıfır zam dayatmasını geri çekmenin koşulu "işçi" sendikalarının tekstilde KDV oranını %1 indirmek için eyleme geçmesi. Burada asıl önemli noktanın gözden kaçmaması gerekiyor: "Koşulun yerine getirilmesiyle gönüllülerinden %10 zam kopabileceğini" söylüyorlar. Bu komik teklifle birlikte aba altından sopa göstermeyi es geçmiyorlar: "Grev yapsanız ne elde edeceksiniz, her yerden işçi çıkarılıyor" tehditi savruluyor.

Tüm bu saldırılar ve ayakoyunları sürerken, işçileri temsil ettiğini iddia eden sendika bürokratları neler yapıyor dersiniz? Saldırıların ve dönen dolapların içerisinde kendi rollerini oynuyorlar. Bu bakımdan ihanetleri hiç de yeni değildir. Saldırıları, TİS görüşmeleri sürerken

halihazırda uygulamaya sokulmuş olduğu bir evrede sıfır zamma tepki olarak "sakal bırakma" eylemleri başlatılıyor. "Benzer tepki eylemlerinin devam edeceği" açıklanıyor (TEKSİF Bursa Pilot Sanayi Şube Başkanı Vedat Coşkuner). KDV oranının %1'e düşürülmesiyle bahsedilecek %10'luk zam üzerinden kapalı kapılar ardında pazarlıklarını sürdürüyorlar. TEKSİF böylesine bir ihanetin altına imzasını atmaktan çekinmezken, DİSK Tekstil, kendilerinin bu tür görüşmelerin içinde yer almadıklarını söylüyor. Söylediğini doğru kabul etsek bile rengini belli edecek bir öneri getirmekten de geri durmuyor: "İstihdam yaratma garantisiyle sektöre teşvikler verilmesi gerekli!" Sanki istihdam sorunu kapitalizmin sınırları içerisinde çözülebirmiş gibi. Sanki sektöre verilen teşviklerin kimlerin cebine akacağı şimdiden belli değilmiş gibi.

Tekstil işçileri bu oyuna seyirci kalmamalıdır. Bu oyunları boşa çıkararak, uygulamaya sokulmuş saldırıları göğüslemek için harekete geçmelidir. Kendi yaşam koşullarını, kendi geleceğini belirleyecek olan süreçte inisiyatifi ellerine almalıdır.

Sözkonusu krizin sorumluluğu patronlarındır. Krizi üreten patronların düzeninin kendisidir. Koparılan yaygara ve tüm bu ayak oyunları patronların daha fazla kâr hırsının bir ürünüdür. Patronların bu kâr hırsı yalnızca sefalet ücretlerini değil, tensikatları da gündeme getirecektir. Tekstil işçileri bu kez de seyirci kalırlarsa, şimdiden uygulamaya sokulan saldırılar artarak sürecektir.

Tekstil işçileri kendi kaderleri üzerine oynanan kirli oyunlarla hesaplaşabilmelidir. Metal işçilerine dayatılardan da ağır bir fatura konuluyor tekstil işçisinin önüne. Hiç kuşku duyulmasın ki Türk Metal'in ihaneti ne oldu ise TEKSİF'in ihaneti de aynı olacaktır. Tensikatların önüne geçmek, insanca çalışma ve yaşama koşulları için mücadeleyi yükseltmek için kararlı olunmalıdır. Toplu iş sözleşmeleri işçilerin denetiminde yapılmalıdır. Bunun yolu da TİS komitelerini ve fabrikalararası koordinasyonu sağlayan dayanışma komitelerini oluşturmaktan geçmektedir. Metal işçilerinin açtığı yolda, sıra şimdi tekstil işçilerindedir!

Direniş bayrağı mevsimlik işçilerin elinde:

Köy Hizmetleri'ndeki direnişe omuz verelim, sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Sermaye devleti tarafından kendilerine kadroya alınacaklarına dair verilen sözlerin tutulmaması ve sözleşmelerinin askıya alınması üzerine, Köy Hizmetleri'nde mevsimlik çalışan işçiler 6 Kasım günü direnişe geçtiler. Zonguldak Köy Hizmetleri'nde çalışan mevsimlik işçiler tarafından işyerini

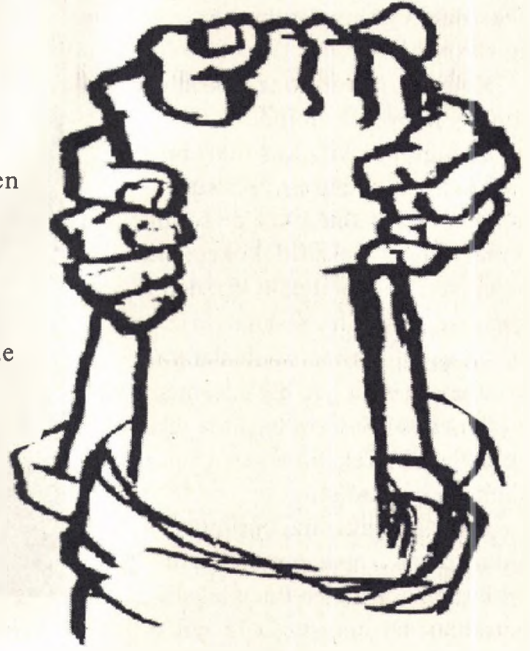
terketmeme şeklinde başlatılan direniş kısa sürede 54 ile yayılarak ve açlık greviyle de çeşitlenerek tüm Türkiye çapında sürdürülmeye başlandı. İşçiler kendilerine kadro açılmasını istiyorlar ve bu karar ellerine ulaşana dek eylemi sürdüreceklerini söylüyorlar.

Yol-İş'te örgütlü olan işçilerin kendi inisiyatifleriyle başlattıkları eylem, kısa sürede tüm Türkiye'ye yayılması üzerine Yol-İş Genel Merkezi'nce sahiplenilmek zorunda kalmış durumda. Ancak Bayram Meral'in başında olduğu Yol-İş Genel Merkezi'nin eylemi sahiplenişini, taleplerin nasıl kazanılacağı değil, eylemin nasıl bitirileceği hesabı olarak algılamak gerekiyor. Ve tabii, bu algılayışın gereği olarak, direnişçilerin inisiyatifi elden bırakmaması, hele de kaderlerini Meral gibi tescilli bir haine kesinlikle teslim etmemeleri gerekiyor.

Eylemin Zonguldak

mevzisinde, işyerlerini terketmeyen direnişteki mevsimlik işçilerin bir basın açıklaması eylemi de yer alıyordu. Zonguldak Köy Hizmetleri'nin direnişçi işçileri 5 Kasım günü Valilik Konağı önünde bir basın açıklaması yaparak, taleplerini bir kez de sokakta dile getirdiler. Valilik önünde yapılan bu açıklamada; mevsimlik işçiler olarak yıllardır aldatıldıklarını, ancak artık susmayacaklarını ifade ettiler. Kamuoyundan destek istediler. Bu basın açıklamasının yapıldığı sırada, devletten, 4 Ocak'ta kadro verileceği şeklinde bir açıklama geldi. Ancak işçiler bunu kabul etmeyeceklerini ve hemen kadro açılması şeklindeki taleplerinden geri adım atmayacaklarını bir kez daha ilan ettiler.

Mevsimlik işçiler sermaye devleti tarafından, yıllardır, sermayenin ihtiyaçlarına uygun olarak 4-5 ay boyunca azgın bir

sömürüye

tabi tutulduktan sonra, kapı dışarı ediliyorlardı. Esnek üretimin devlet işletmelerinde uzun yıllardır uygulanan bir biçimi olan bu sömürü yöntemine karşı mevsimlik işçiler ise yıllardır mücadele vermeye çalışıyorlardı. Ne var ki bu mücadeleleri, sınıfa saldırıları devletle elele yürüten sendika bürokrasisi tarafından hep pasifize edildi. Devletin kadro yalanları, yıllardır, biraz da bu sendika bürokratlarının yardımlarıyla işçilere yutturuldu. Ancak bu yıl geçen yıllardan farklı olarak, aslında bir bakıma metal ve SEKA işçilerinin açtıkları yoldan ilerleyerek, eylemlerini farklı bir boyuta taşıdılar. Direnişe geçtiler. Direnişi de bizzat tabandan örgütlediler.

Metal işçilerinin eylemlilikleri sınıf hareketinin önündeki buzu kırmıştı. Açılan yoldan SEKA işçileri, Tokat Tekel işçileri ve şimdi de mevsimlik işçiler yürüyor. İşçi sınıfı yılların durgunluğunu yırtarak yerini ve kimliğini bulmaya başlıyor, biriken öfke ve birikimini yıllara inat ortaya döküyor.

Şimdi mevsimlik işçilerle dayanışma ve direnişi büyütme günüdür.

Kahrolsun

ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Yaşasın sosyalizm!

Zonguldak'ta Köy Hizmetleri'nde işyerini terketmeme eylemi yapan işçilerle yaptığımız görüşmeden:

Ali Aydoğan (Mevsimlik İşçiler Derneği Zonguldak Şube Başkanı): İşyerini terketmeme eylemimiz sürüyor. Şu an öğrenebildiğimiz kadarıyla bazı illerde açlık grevine başlayan arkadaşlardan bazıları yoğun bakıma alınmış durumda.

Bizler kadro istiyoruz. Uzun zamandır bize bir kadro vereceklerini söylüyorlar, sonra red ediyorlardı. Yıllarca bu şekilde avutulduk. Ancak şu an ülke çapında sürdürdüğümüz eylemlerle artık buna bir son diyoruz. Artık kanmayacağız, elimize kardo verildiğine ilişkin bir kanun gelinceye kadar eylemimiz sürecektir.

Aysel: Biz mevsimlik işçiler ikinci sınıf insan muamelesi görüyoruz. İşyerinde en kötü şartlarda çalıştırılıyor, sonrada kapı dışarı ediyoruz. 13 yıldır aynı stresi yaşıyoruz. Ancak yaptığımız bu eylemle artık yeter diyoruz. Kazanana kadar eylemimizi sürdürmekte kararlıyız.

Ahmet: Burada ekmeğimizin, onurumuzun mücadelesini veriyoruz. Bütün işçi arkadaşlar olarak burada yatıp kalkıyoruz. Yıllarca boş sözlerle bizi kandırdılar, ancak burada artık kanmayacağımızı ilan ettik, sonunu da getireceğiz.

Kızıl Bayrak/ZONGULDAK

Mevsimlik işçiler kazanacak!

Köy Hizmetleri 4. Bölge olarak adlandırılan Kayseri, Kırşehir, Yozgat ve Nevşehir'i kapsayan 2500 mevsimlik işçi açlık grevine başladı. Yol-İş Sendikası'nda açlık grevi yapan işçilerin ziyaretine gittiğimizde, kapıda "Açlık grevi var", yukarıda ise, "Geçici değil, kesin çözüm istiyoruz. Ölmek var dönmek yok." dövizleriyle karşılaştık. Açlık grevi Türkiye genelinde 30.000 işçi tarafından yapılıyordu. Kayseri'de 450 mevsimlik işçi açlık grevindeydi. Eylemin ikinci gününde Bayram Meral Kayseri'ye gelerek işçilere bir konuşma yaptı ve eylem açlık greviden oturma eylemine dönüştürüldü.

Ziyaretimiz sırasında ilginç bir gelişme oldu. İşçilerle 1,5 saat konuşup, röportajımızı yaptıktan sonra sohbetimize devam ederken, birden bulduğumuz salonun havası değişti. İki "tosuncuk" gelip, işçilere "Herkesle her konuyu konuşmayın" diyerek havayı gerginleştirmişti. Bizim Kızıl Bayrak çalışanı olduğumuzu öğrendikten sonra gittiler. Birkaç dakika sonra yanlarında MHP'li sendika başkanı ve dört kişiyle daha döndüler. Sendika başkanı; "Kardeşim buraya böyle şeyleri sokmayın, işçilere siyaset yapmayın, hadi kardeşim toplayın çantanızı gidin." diyerek bizleri kovmaya kalktı. Bizler de fazla gerginliğe sebep olmak istemediğimiz için kalkmaya karar verdik. Tam kalkırken beklediğimiz oldu ve salon bir anda polislerle doldu. İşbirlikçi sendika başkanı bizleri taciz etmek ve işçilerin gözünü yıldırmak için korumalarının yetmeyeceğini düşünmüş olmalı ki, kolluk güçlerini de yedeğe almıştı. Salona giren kolluk güçlerinin bize, "Dergi dağıtıp propaganda yapıyorsunuz sözlerine bir işçi: "Yoo! Propaganda yapmadılar sadece konuşuyorduk." diye karşılık verdi. İşçilere aleyhimize birşeyler söyletmeye çalışan, ancak başarılı olamayan kolluk güçleri bu kez bizleri PKK'li olarak lanse etmeye çalıştılar. Biz salondan ayrıldıktan sonra sendika başkanıyla birlikte kolluk güçlerinin sorumlusu bir konuşma yaparak, "Bunlar PKK'li, bunları ve bunlar gibileri aranızda almayın, kurt bulanık havayı sever" şeklinde konuşmalar yapmış.

Ertesi gün tekrar sendikaya gittiğimizde kapıda kolluk güçleriyle karşılaştık. "Sendika başkanı sizin gelmenizi istemiyor" diye bizleri uzaklaştırmaya çalıştılar. Tüm ısrarlarımıza

rağmen sendika başkanlarıyla görüşemedik.

Bir gecede 700 trilyon liranın el değiştirdiği, kasetlerin ayyuka çıktığı, Korkmaz Yiğit isimli dolandırıcı adına milyon dolarların ortada döndüğü bir dönemde işçi sınıfının ayaklanması, sesini yükseltmesi sermaye düzenini iyice köşeye sıkıştırdı. İşbirlikçi sendika başkanıyla, partisiyle, çetesiyle, mafyasıyla kendini ayakta tutmaya çalışan sermaye düzeni zulmünü arttırdıkça sonu yaklaşmaktadır. Yani sermaye düzeni artık "kendi oturduğu dalı kesmektedir". Sonu yakındır.

Sonuç yerine

Düzen bizleri işçilerden uzaklaştırmak için ne yapsa yapsın başarılı olamayacak. Bizler MEYSU grevinde olduğu gibi kararlı bir şekilde mevsimlik Köy Hizmetleri işçisiyle de dayanışmayı sürdüreceğiz. İşçiler artık düzenin gerçek yüzünü görmüştür. Mevsimlik işçilere: "Sizi kadroya alacağız, olmazsa geçici kadroyla bütün yıl çalışmanızı sağlayacağız" diye söz vermişler, tutmamışlardır. İşçi sendika ağalarının patrona daha yakın olduğunu, onların çıkarları için çalıştığını bir kez daha görmüştür. Bu sahtekarlığın hesabını yine işçiler soracaktır.

Kurtuluş yok tek başına,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

İşçilerle yaptığımız röportaj

Kızıl Bayrak: Açlık grevine kimler karar verdi?

İşçi: Bu kararı sendika aldı. Eylem Türkiye genelinde devam ediyordu. Ancak, Bayram Meral'in "Başbakan'la, bakanlarla görüşüyoruz eylem oturma eylemi olarak devam edecek." demesi üzerine oturma eylemine başladık.

Kızıl Bayrak: Sendika bu konuda çözüm önerdi mi?

İşçi: Görüşmeler sürüyor diyorlar.

Kızıl Bayrak: Kadrolu olmak için sınava girdiğiniz söyleniyor. Hepiniz bu sınava girdiniz mi?

İşçi: Sadece Sağlık Bakanlığı bünyesine geçen arkadaşlar sınava girdi. Onlar şimdi çalışıyor.

Kızıl Bayrak: Sizlere kadro sözünü kimler verdi?

İşçi: Bizlere kadro vaadini sendika yaptı. Hükümet karar aldı dediler ya kadrolu çalışacaksınız ya da kadrolu gibi 12 ay daimi çalışacaksınız denildi. Aradan 5,5 ay gibi bir zaman geçince işten atıldık.

Kızıl Bayrak: Kurum ve kuruluşlardan destek bulabiliyor musunuz?

İşçi: Diğer sendikaların başkanları ve siyasi partiler geldiler, desteklerini söylediler. Biz onlardan birşey beklemiyoruz, söz verip giderler. Bizi kadrolu çalışanların da bizi desteklemesi, eyleme onların da katılmasını istiyoruz. Ancak bu eylem böyle başarıya ulaşır.

Kızıl Bayrak: Beklentileriniz nelerdir?

İşçi: Kardeşim biz buraya silah zoruyla gelmedik. Devlet işçi alıyorum dedi bizler geldik çalışmaya başladık. Çocuklarımız var, okula gidemiyor. Önümüz kış, odun yok, kömür yok. Bunlar bizleri oy potansiyeli olarak görüyorlar. Bizler maşa olarak kullanılmak istemiyoruz.

Kızıl Bayrak: Sizlerin kadroya alınıp daimi çalışması bütçenin açığını arttırır deniyor. Siz ne diyorsunuz?

İşçi: Türkiye'de bir gecede 700 trilyon kara para aklanıyor, el değiştiriyor. Bize gelince para yok deniliyor. İçeride 21 günlük alacağımız var hala alamadık.

İşçi (2): Bu eylem uyarı eylemidir, hakkımızı alana kadar devam edeceğiz.

İşçi (3): 450 milletvekilini 550'ye çıkarıp sırtımızdan besleniyorlar, onlara verecekleri parayı bize versinler.

İşçi (4): Ben 27 senelik mevsimlik işçiyim. Böyle 3-5 ay çalışmakla nasıl emekli olacağım? Yaşım 46, emekli olabilmem için en az 15 sene daha çalışacağım. Ben azraile kardeş olsam kaç yıl yaşarım? Bunların derdi bizleri mezarda emekli etmek.

İşçi: Kardeşim ülkeyi özelleştirme adı altında peşkeş çekiyorlar. Taşeron firmalara iş yaptırıyorlar. Biz işten çıkarılıp borç yemeye başlıyoruz. İşbaşı yapınca borç ödemeye başlıyoruz. Evde çocuk para istiyor, boynum bükülüyor.

Kızıl Bayrak: Son olarak söylemek istediğiniz nedir?

İşçi: İşadamlarından alamadıkları vergiyi bizlerden alıyorlar. Zengin çocuklarına yaptıramadıkları askerliği bizlere yaptırıyorlar. Ama bizlere reva gördüklerine bak. Lanet olsun.

Tuzla işçisi direnişin simgesi

"11. ayın 11'inde saat 11'de" Tuzla Organize Deri Sanayi'nde yaklaşık 2500 deri işçisi "Deri-İş Tuzla" imzalı, "Yaşasın Tuzla direnişimizi!", "Göç, ambargo, abluka ve işsizliğe son!", "Gelecek ellerimizdedir!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Serbest bölge: sendikasıylaştırmadır, sömürdür, soygundur; izin vermeyeceğiz!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarının yazılı olduğu pankartlar ve dillerde sloganlarla, kriz bahanesiyle başlatılan ve esas olarak sınıfın örgütlülüğünü hedef alan işten atmalara karşı, atılan işçilerin geri alınması talebiyle bir eylem için toplandı. Tüm engelleme çabalarına rağmen, sınıf disiplini içerisinde eylemlerini gerçekleştirdiler.

Traktörler Durağı'ndan başlayıp Aydınlı Köyü'ndeki Tuzla Deri-İş Sendikası'nın önüne kadar sürecek olan yürüyüşün ardından sendikanın önünde bir basın açıklaması gerçekleştirilecekti. Ancak kitlenin toplanma yerinden yürüyüş güzergahında ikiyüz metre kadar ileride, otuz kadar askeri araç ve jandarmayla ve emniyetin yüzlerce "robocopu" ile panzerler eşliğinde oluşturulmuş bir devlet barikatı vardı. Jandarmanın bir kısmının ve jandarma barikatının arkasındaki 20-25 yaşlarında üç sivilin ellerinde ise kalaslar görünüyordu. Ön sıradaki jandarmalar ise ellerinde atılmaya hazır gaz bombaları tutuyordu. Tepelik yerlere ellerinde makineli tüfekleri ile yine jandarmalar yerleştirilmişti. Kısacası her yer devlet terörü kokuyordu.

Kortej duraktan yürüyüşe geçmeden önce yapılan konuşmalarda yürüyüş haklarını engellemeye

yönelik bu devlet terörü kınandı, ziyaretçilerin engellendiği ve gözetlmesine alındığı, devletin açıkça provakasyon yaratmaya çalıştığı, Aydınli'ya yürütmeme gerekçesi olarak öne sürülen "esnafın zarar göreceği, rahatsız olacağı" şeklinde beyanatların tümüyle gerçek dışı olduğu, Aydınli esnafının her zaman Tuzla deri işçisi ile dayanışma içerisinde olduğu belirtildi. Bir süre sonra yürüyüşe

başlandı. Barikata gelindiğinde sendikacılarla jandarma arasında geçen görüşmelerden sonuç çıkmadı. Barikatın açılmamasını protesto eden konuşma sloganların arasından güçlükle duyulabiliyordu. Barikat açılana kadar - gerekirse gecelenerek- oturma eylemine geçilmesi, yürütmeme ya da saldırı olması durumunda ise ertesi gün işbaşı yapmayarak, üretimi durdurma kararı alındı. Eylemci işçi kitlesinde büyük bir kararlılık ve sermayenin uşaklarına karşı büyük bir öfke hakimdi. Saat 12 civarında oturma eylemi sırasında sloganlar-marşlar susmadı, halayları durmadı:

"İşçilerin hepsi vardı, siperlerin başında
Yüzlerinde uzun sakal, gözlerinde kavga
var

Ey işçiler, birleşiniz, yoksa dünya mahvolur
İşçi-köylü savaşınız, yoksa kurtuluş olmaz
Ela gözlü nazlı yarin, kipriğine yaş doldu
Yavuklusu yiğit yoldaş, yanbaşında öldü
Ey işçiler, birleşiniz, yoksa dünya

mahvolur
İşçi-köylü savaşınız, yoksa kurtuluş olmaz
Sokaklarda cesetleri var, işçileri ile

gençlerin
Gömleğinde kızıl kan var, devrim
şehitlerinin

Ey işçiler, birleşiniz, yoksa dünya
mahvolur
İşçi-köylü savaşınız, yoksa kurtuluş olmaz"

Ankara'dan geldiği söylenen bir emir sonucu saat 13 civarında -yani oturma eylemi başladıktan bir saat kadar sonra- barikat açıldı, yürüyüş kapıya kadar devam etti. Burada bir kez daha barikatla karşılaşıldı. Ankara'dan gelen emrin "Organize Sanayi'nde yapılacak eyleme karışmama, ancak eylemi dışarı taşırmama" şeklinde olduğunu söyleyen jandarma, bu sefer barikatı açmayacağını söyledi. Bunun üzerine basın açıklaması burada yapıldı. Bu arada kapıya doğru yürüyüşe geçildiğinde "Sınıf Sendikacılığı Hareketi" imzalı "İşçi kıyımına karşı genel grev, genel direniş" pankartı açıldı. Biraz daha ilerlendiğinde ise arıtma tesisi civarında kortej halinde karşıdan gelen Aydınli esnafı da, "Birlik, mücadele, zafer!" sloganlarıyla işçi kortejine katıldı. Bundan sonra "Yaşasın işçi-esnaf dayanışması!" sloganı sık sık atıldı.

Kapıda yapılan açıklamada; yıllardır sahte kriz söylemiyle işten atılmalarla karşı karşıya bulunduğu, bunun bir aldatmacadan ibaret olduğu, Tuzla patronlarını bugünlere getirenlerin işçiler olduğu, yaşanan krizin sorumlusunun da patronlar olduğu belirtildi. Yürüyüşe izin verilmemesi ve yaşanan gözetliler, estirilen devlet terörü kınandı. İşçilerin patronlardan daha güçlü olduğu hatırlatıldı. Dayanışma için gelenlerin ve gözetlilerine alınanların isimleri açıklandı. Buna göre; Güneşe Türkü Müzik Topluluğu'ndan Suzan Zengin ile Tohum Kültür Merkezi çalışanı Devrim Dönmez gözetlilerine alınan destekçilerdi. Dayanışmaya gelen isimler ise şöyle

Bir Onur Deri işçisi ile yaptığımız röportaj:

KB: Neden yürüyorsunuz?

Nevzat: Sanayide patronların krizi bahane etmesi ile 200-250 işçiyi işten çıkarması, örgütlülüğü dağıtmak. TİS'de hazırlık saldırıları var. Kamuoyuna, halka sorunumuzu anlatmak ve desteğini almak için sendikamızla yürüme kararı aldık. Devletin kolluk güçlerince engelleniyor

KB: Bundan sonra ne yapacaksınız?

Nevzat: Türkiye'de yasaları burjuvazi düzenliyor. Devletin taraflı olduğunu biliyoruz. Kazanılmış mevzileri korumak için genel bir direniş gerekiyor. Ben bundan yanayım. Aydınli Köyü halkının desteği var, bir kısmı sabahtan gelmişti. Kepenk kapattılar, sanayi dışında bize katılacaklardı. O engellendi.

KB: Kaç işyerinde direniş var?

Nevzat: 110-120 işyerinde örgütlüüz. Bunların %80'inde sorun var. Ya ücretsiz izin var, ya işten atma var. Sendika ücretli izinleri artık kabul etmiyor. Burada şu an 13-14 işyerinde direniş var. Bu daha da yükselecek. Şu an zaten üretim tamamen durmuş durumda.

KB: Ekleyeceğiniz başka birşey var mı?

Sosyalist basına şunu söylemek istiyorum. Basınımızda buradaki direnişi çok iyi aktarmalarını ve ziyaretlerini bekliyoruz.

Kızıl Bayrak/ KARTAL

sıralandı: Petrol-İş Genel Başkanı Bayram Yıldırım, Petrol-İş Gebze ve Kartal şube başkanları ile Kartal şube sekreteri, Selüloz-İş Genel Eğitim Sekreteri Ali Tepe, Limter-İş Genel Başkanı Kazım Bakış, Belediye-İş 1 No'lu şube yönetim kurulundan temsilciler, ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, İl Yönetim Kurulu üyeleri ile İl ve Kartal ilçe başkanları, EMEP Tuzla İlçe Başkanı, Türk-İş Bölge Başkanı, CHP Tuzla İlçe Başkanı ve yönetim kurulu, Tohum Kültür Merkezi çalışanları, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi çalışanları, Güneşe Türkü elemanları.

Basın açıklamasını Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Selvi okurken, Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya ile Tuzla Deri-İş Şube Başkanı Cemal Taşkın da birer konuşma yaptılar.

Daha sonra pankartlar kapatılıp kortejler bozuldu ve dağınık bir şekilde dışarıya çıkıldı. Jandarma buna rağmen kapıdan çıkış izni vermeyince dağınık olan kitle - özellikle dağınıkken- bir provokasyona izin vermemek için kapının yanındaki boşluğa yönelip oradan çıktı. Ancak kitlenin hepsi yolda tekrar birleşip, bir süre sonra sloganlar eşliğinde, pankartlarını yeniden açarak ve kortejler oluşturarak Aydınli Köyü'ne girdi. Aydınli halkının işçileri sahiplenmesi görülmeye değerdi. Herkes yollara dökülmüş, işçileri alkışlıyor, sloganlarına eşlik ediyordu. Köyün küçük çocukları da korteje katılmış, pankartın hemen arkasındaki en ön sırada sesleri çıktığı kadar sloganlara katılıyordu. Halkın da katılımıyla kortej üç binin üzerinde bir sayıya ulaşmıştı. Bu arada hem her zaman yapıldığı gibi yeniden gündeme getirilen ve yürütmeme gerekçesi olarak sunulan "cam-çerçeve" edebiyatı ile "halkın huzurunun kaçacağı" demagojisinin böylece ne kadar yalan olduğu bir kez daha

ortaya çıkmış hem de provokasyona dayalı devlet terörü ile örülen barikatlar boşa çıkarılmış oldu. Sendikanın önüne gelindiğinde Şube Başkanı Cemal Taşkın ile Genel Başkan Vekili Musa Selvi birer kısa konuşma yaptı. Sermayenin kolluk güçlerinin yenilgiye uğratıldığı ve moral üstünlüğün elde tutulduğu bir eylemin daha ardından işçi sınıfı eylemleri bir sonraki barikatta buluşmak, yeni zaferleri tarihe yazmak üzere eylem alanından ayrıldılar.

Eylemde atılan sloganlar arasında; "Baskılar bizleri yıldırılmaz!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "Yürüyüş hakkımız engellenemez!", "Sendika yoksa üretim de yok!", "Genel grev, genel direniş!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sermayenin itleri yıldırılmaz bizleri!", "Sermayeye karşı tek yumruk, tek barikat!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Tuzla kışla olmayacak!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Baskılara karşı tek yumruk, tek barikat!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Çetelerin ipleri MGK'nın elinde!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Atılan işçiler geri alınsın!", "Geliyor, geliyor, genel grev geliyor!", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız!", "İnadına isyan, inadına direniş", "Tuzla işçisi direnişin simgesi!", "Çeteler mezara halk iktidara!", "İşçilere kalkan elleri kıracağız!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Çeteler mecliste öğrenciler hapiste!", "Çetelere karşı genel grev, genel direniş", "Yaşasın işçi-esnaf dayanışması!", "Yürüyüş yoksa üretimde yok!", "Sermaye şaşırma sabrımızı taşıрма!", "İşçiler birleşin, sömürüye son!", "Tuzla faşizme mezar olacak!", "Tuzla Koşar'a mezar olacak!", "Vur, vur, inlesin; sermaye dinlesin!", "Halkımız saflara!" yer aldı.

Ankara Ulucanlar Cezaevi'nden grevdeki MEYSU işçilerine açık mektup:

Siz bir sınıfın evlatlarısiniz; işçi sınıfının. Ve bu sınıf sizin geleceğinizdir. Yaşadığımız sistem bir sınıfın iktidarında/diktatörlüğünde bir sistemdir. Yani patronların sistemi.

Söyle bir etrafınıza bakın; evleri, caddeleri, arabaları, fabrikaları ve aklınıza gelen herşeyi kim alınterini, emeğini, kolunu, bacağına, kanını, canını vererek üretiyor? Tabii ki sizler, yani işçi sınıfı. Patron ise sizin ürettiklerinize eşkiya gibi el koyup para kazanıyor. 12 Eylül'de TİS görüşmelerinin tıkanması sonucu başlattığınız grevi şu an sizlere seslendiğim Kızıl Bayrak Gazetesi'nden takip ediyorum. Ve sesinize sesimi katıyorum. Bugün biz komünist tutsaklar sermaye düzenine karşı kurduğumuz her barikatta, girdiğimiz her açlık grevinde sizinleyiz. Yani biz de dört duvar arasında patronların uşaklarıyla çarpışıyoruz.

İşte bu okulda sizler de patronun türlü oyunlarını, oy verdiği partilerin aslında birer patron partisi olduğunu ve gerçek dostlarınızın kimler olduğunu öğreniyorsunuz. Dün sizden oy isteyen parti bugün patronun yanında. Çünkü seçtiğiniz o milletvekili de patron.

Polis mi, jandarma mı? Siz hiç polisin/ jandarmanın bir patronu; "sen haksızsın, işçilerin hakkını ver" diye copladıklarını, gözaltına aldıklarını gördünüz mü? Tabiki görmediniz, göremezsiniz. Çünkü bu sistem patronların sistemidir. Biz ancak patronları ortadan kaldırırsak hakkımızı alabiliriz.

Bir de sendika var. Bence her işçi sendikalı olmalı. Çünkü patron senin karşına polisiyle, jandarmasıyla, parasıyla çıktığında tek başına dövüşerek kazanamazsın. Birlikte, sınıf kardeşlerinle birleşerek karşı koymalısın. Birlikten kuvvet doğar. Ama sizin sendikanız öyle mi? Grev çıkıyorsunuz, sendikanın umrunda bile değil. İşte o sendika patron uşaklarının yönettiği sendikadır. Sendikamızı patron uşaklarından koparıp almalıyız. Sendikamızı, bizim hakkımızı savunan, grevde, işgalde, direnişte bizimle birlikte olan bir sendika, yani gerçek bir sınıf sendikası yapmalıyız.

Fabrikayı, MEYSU'yu düşünün kardeşler! MEYSU'da kimler var? Bir siz, yani işçiler, bir de patron. Yani karşı karşıya iki sınıf var. Patronun amacı daha fazla kar, sizi üç otuz paraya çalıştırarak servetine servet katmak.

Sizler ki, 15-16 Haziran'ları yaratan, patronların DGM'lerini kapattıran, patronlara "işçiler hapsirsä hükümet düşüyor" dedirten bir sınıfsınız. Sizler ki, herşeyi üretenlersiniz. Sizler, işçi sınıfısınız. Ve karşınızdaki yüzyıllardır ekmeğinize, aşınıza ortak olan sömürücüler, patronlardır. Onları iyi tanıyın!

Bu düzende patronların kolları çoktur. Bir ahtapot gibi sarmıştır sizi her yandan. Grevde gidersiniz; polisiyle, jandarmasıyla, yetmedi mi, "vatan millet" diye böğüren tosuncuklarıyla çıkar karşınıza. Daha üç beş ay önce, "benim hakkımı savunsun" diye oy verdiğiniz partiden gider destek istersiniz, destek diye içi boş nutuklar çekerler size. Bizim için kurulmuş dediğimiz sendikaya gidersiniz, o da aymazlıkla, suskunlukla gönderir sizi. Peki siz kime güveneceksiniz?

Bakın fabrika önünde, fabrika içinde, yanınızda, yani grevin her yerinde kimler var? Elindeki tüm olanakları sizlerle paylaşan, sizin hakkınızı almayı kendi hakkını almak bilen kimler var? Tabii ki sınıf kardeşleriniz.

Kardeşler!

Sizi kurtaracak olan yine sizlersiniz. İşçi sınıfı öyle savunmasız, kafasına vurup ekmeği ağzından alınacak bir sınıf değildir. İşçi sınıfı bundan 81 yıl önce patronları yıkabileceğini, iktidarı alabileceğini gösterdi. Birleşip mücadele ettikçe yine göstereceğiz!

Bugün sizler de patronlara karşı mücadele veriyorsunuz. Patrona ve onun her türden destekçilerine karşı bu savaşta kendinizi yalnız bilmeyin. Bizler, sermayenin zindanlarından sesinizi duyuyoruz. Kazanan elbette işçi sınıfı olacaktır. Buna inanıyorum.

Hepinizi yürekten kucaklıyor, grev coşkusunda selamlarımı gönderiyorum.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kahrolsun sermaye düzeni!**

**Ankara Ulucanlar Cezaevi'nden
EKİM'ci tutsak
Özgür Soylu**

Dünden bugüne Türkiye kapitalizmi

Devletçilikten mafya

**Kriz altındaki kapitalizm:
Özelleştirilen kapitalist devlet işletmeleri,
mafyalanan özel sektör, emekçiler için ağırlaşan
yıkım ve sefalet...**

İsci sınıfı tam da özelleştirmeye karşı mücadelenin artan olanaklarından yararlanabildiği ve bunu ekonomisinden politikasına kadar tüm yönleriyle sermayenin kontr-gerilla avgıtının karşısına dikilebildiği ölçüde, toplumda kontrlaşmaya karşı duyulan derin devrimci birikimi ve enerjiyi açığa çıkarabilme olanağına kavuşacaktır.

Özelleştirme, finans sektörü ve mafya arasındaki güçlü ilişki, herbirinin kapitalist yapının ayrılmaz bir parçası olmasından kaynaklanmaktadır. Derinleşen kriz koşullarında bunlar arasındaki ilişki ayrıca yakınlaşmaktadır. Tüm bu tablonun kendisi 75. yılında kapitalist ekonominin, tüm dünya kapitalizminin bir parçası olarak, cürümekte ve çökmekte olduğunu göstermektedir. Bu ekonominin tek alternatifi işçi ve emekçilerin çıkarlarına davalı sosyalist bir ekonomidir.

75. yılında burjuva cumhuriyet cürümüs ve bir kontr-gerilla/mafya cumhuriyeti nihai hedefine varmıştır. Yeni cumhuriyet proleter bir cumhuriyet, sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır.

'70'lerde dünya kapitalizmi yeni ve daha uzun süreli bir krizin içerisine girdi. Ama bu seferki tablo '30'lardakinden farklıydı. Sömürgecilik çökmüş, ve sosyalizme yönelen bazı örnekleri dışta tutulursa, bu ülkeler kapitalist dünya ekonomisine eklemleme, onun bir parçası olma sürecine çoktan girmişlerdi. Dünya kapitalizminin ekonomik büyüme döneminin sermayesi bu ülkelere borç ve kredi yoluyla akmış, dünya kapitalist ekonomisi büyük bir borç ekonomisine dönüşmüştü. Bağımsızlıklarını yeni kazanmış olan ülkelere verilmiş borçlar emperyalist sermaye için de fazlasıyla önemli bir düzeye erişmişti. Türkiye bu ülkelerin yaşadığı sürece kendi özgünlüğü içinde onyıllar önce girmişti. '30'ların özgünlüğü şartlarında Türkiye'nin daha yavaş bir evrimle yaşadığı süreci bu ülkeler '70'lerin kendine özgü kriz süreçlerinde hızlı bir biçimde yaşadılar ve kazandıkları siyasal bağımsızlığın güdük ileriliklerini dahi hızla yitirdiler. Böylece bu ülkeler hızla bağımsızlıklarını kazanan ülkeler kategorisinden bağımlı ve yeni sömürge ülkeler kategorisine geçtiler. Türkiye hem mali krizi ve borç yükü, hem de kapitalist gelişme düzeyi ile bu ülkelerle belli benzer koşullarda bir ülkeydi.

Emperyalist burjuvazi derinleşen krizi dünya çapında neo-liberal bir ekonomik saldırıyla karşıladı. Bir yandan krizin faturası borç ödemeleri, IMF paketleriyle bağımlı ve yeni sömürge ülkelere yıkılmaya çalışılırken, bir yandan da tüm kapitalist ekonomilerde sosyal kazanımlar tırpanlanmaya, özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma gibi binbir yolla sınıfın ekonomik kazanımlarına ve örgütlülüklerine, sendikalarına saldırılmaya başlandı.

Bu kriz politikalarının bugün bağımlı ve yeni sömürge ülkelere ne getirdiğine baktığımızda, Afrika'nın neredeyse bir bütün olarak uygarlığın dışına sürüldüğünü görüyoruz. Bu bölge artık emperyalizmin hammadde talan bölgesi durumuna, bir ölçüde 19. yüzyıl düzeyine döndürülmüştür. Kabile savaşları kısıktılarak milyonlarca insan rahatlıkla katledilebilmektedir. Bu tablo hiç de Afrika'dan ibaret değildir. Endonezya'nın çöken ekonomi sonrasındaki toplumsal tablosu tüm

bağımlı ve yeni sömürge ülkelerin yarısına ışıktutmaktadır. Dahası, daha '90'ların başında dünyanın sayılı sanayi ülkeleri arasında olan Doğu Avrupa ülkeleri ve SSCB birkaç yıl içinde olağan kapitalist süreçlerin dışına sürülecek kadar talana uğratılmıştır. Bu ülkelerdeki parasız çalışma ve yıkıcı boyutlardaki sefalet, artık buradan emperyalizme kaynak transferinin olanaklarının ne denli azaldığının bir göstergesidir.

'70'lerle Doğu Avrupa ve SSCB'nin konumu kapitalist dünya pazarı ve ekonomisiyle organik bir bütünlük arz etmiyordu. Dolayısıyla daralan dünya pazarı içinde bu geniş talan olanaklarından yoksun olmak kapitalist dünya ekonomisi için bir dezavantajdı. '89 süreci ile bu ülkelerin birkaç yıl içinde kapitalizmle tam bütünleşmesi doğrultusunda özelleştirmeci ve neo-liberal ekonomik saldırılar başlatıldı. Dikkat edilirse, dünya çapında en hızlı özelleştirmeler ne emirku bağımlı ve sömürge ülkelerde, ne de güçlü emperyalist ülkelerde gerçekleştirildi. Bu ülkelerde işçi ve emekçi direnişi ile hızı kesilen özelleştirmeler ve liberal içerikli saldırılar, eski sosyalist ülkelerde bir ölçüde daha kolay uygulanma fırsatı buldu.

Emperyalizm hem bu ülkelerin özelleştirme ile talanından, hem de yeni pazar olanakları yaratılmasından kendi krizini hafifletmek doğrultusunda yararlandı. Ama kapitalizmin her çözümünün yeni ve daha karmaşık sorunlar ve karşı dirençler oluşturması burada da yaşandı. Saldırının ilk hızıyla işçi ve emekçilere dönük bu saldırılar geçmiş sosyalist dönem ve kazanımlarını yaşamış emekçi halklarda güçlü bir direniş dalgası yarattı. Son yılların dünya işçi hareketi içinde Rusya işçi sınıfının öne çıkması dikkate değerdir. Daha önemlisi, '89 çöküşüyle dünya pazarının genişlemesine rağmen talebin artmak bir yana hızla daralması, dünya kapitalizminin ne derin ve yapısal bir kriz içinde olduğu gerçeğini açığa çıkarmıştır. Kapitalizmle bütünleşme süreciyle birlikte dünya kapitalizminin bu ülkelere ilk armağanı, kapitalizmin "nimetleri"nden önce krizi oldu. Böylece aslında, büyüyen kapitalizmle birlikte dünya kapitalizminin krizi de büyüdü. Bugün Rusya ekonomisinin çökmesi üzerine emperyalist ülkeler belli kaynak transferlerinde bulunmak zorunda kalabiliyorlar. Bu herşeyden önce Endonezya benzeri sosyal patlamalardan kaçınmak için gerekli. Zira Rusya'daki bir sosyal patlama

yalasmış rant ekonomisine...

(Geçen sayıdan devam)

'70'lerde dünya kapitalizmi yeni ve daha uzun süreli bir krizin içerisine girdi.

Ama bu seferki tablo '30'lardakinden farklıydı. Sömürgecilik çökmüş, ve sosyalizme yönelen bazı örnekleri dışta tutulursa, bu ülkeler kapitalist dünya ekonomisine eklemlenme, onun bir parçası olma sürecine çoktan girmişlerdi.

Dünya kapitalizminin ekonomik büyüme döneminin sermayesi bu ülkelere borç ve kredi voluyla akmış, dünya kapitalist ekonomisi büyük bir borç ekonomisine dönüşmüştü. Bağımsızlıklarını yeni kazanmış olan ülkelere verilmiş borçlar emperyalist sermaye için de fazlasıyla önemli bir düzeye erişmişti. Türkiye bu ülkelerin yaşadığı sürece kendi özgünlüğü içinde onyıllar önce girmişti. '30'ların özgünlüğü şartlarında Türkiye'nin daha yavaş bir evrimle yaşadığı süreci bu ülkeler '70'lerin kendine özgü kriz süreçlerinde hızlı bir biçimde yaşadılar ve kazandıkları siyasal bağımsızlığın güdük ileriliklerini dahi hızla yitirdiler. Böylece bu ülkeler hızla bağımsızlıklarını kazanan ülkeler kategorisinden bağımlı ve yeni sömürge ülkeler kategorisine geçtiler. Türkiye hem mali krizi ve borç yükü, hem de kapitalist gelişme düzeyi ile bu ülkelerle belli benzer koşullarda bir ülkeydi.

kendiliğinden bir halk isyanı sınırlarını aşabilecek ve sosyalizmi somut olarak güçlendirebilecektir. Bu tabloda süreç ve eğilimler, dünya kapitalizminin birden fazla Afrika örneğiyle yaşayamayacağı ve bu derece sıkışan bir sistemin aşılma olanaklarını güçlendireceği yönünde gelişmektedir. Komünizmin "Ya sosyalizm ya barbarlık!" sloganı ile ifade ettiği gelecek tespiti, bu açıdan bakıldığında, güncel süreç üzerinden doğrulanmaktadır.

Bugün ister Malezya gibi kriz altındaki ülkelere, ister Rusya gibi çöken ekonomilerde olsun, özelleştirme ve IMF paketlerinin karşısına çıkarılan devletleştirmeler, ulusal-yalıtık ekonomiler kurulması söylemleri tamamen gerçekdışıdır. Tek işlevi işçi ve emekçileri kandırmaktır. Hiçbir güç, sosyalist bir çıkış olmaksızın, ister Malezya'da ister Rusya'da, emperyalist sistemin işleyişinin dışına ve dolayısıyla kapitalist krizin yıkımının dışına çıkamaz. IMF ve emperyalist sermaye, çöken her kapitalist ekonominin dünya kapitalizminin krizini arttırdığını bildiği için, belli kurtarma operasyonlarına girişmektedir. Ama bu sınırlı müdahaleler yetersiz kalmakta ve bu bölgelerden çekilmektedir. "Güçlü ulusal ekonomiler ve IMF'yle antlaşmalara gerek duyulmadığı" üzerine söylenenlerin aslında gerçek bir kredi bulamama krizi olarak anlaşılması gerekiyor.

Kapitalist dünya ekonomisinin bir bütün olarak

kriz batağında olması nedeniyle, sadece bağımlı ve yeni sömürge ülkelere krizin aktarımı yoluyla rahat rahat işleyen bir dünya ekonomisi yaratmak mümkün değildi. Bu yüzden emperyalist ülkeler de içinde olmak üzere tüm sistemde özelleştirmeler gündeme girdi. Burada olgunun ikili yanına dikkat çekmek gerekiyor. En aşırı biçimiyle savaş ve kriz dönemleri de dahil olmak üzere burjuvazi bu süreçten yararlanır. Sermayenin yoğunlaşması artar, bunun ifadesi olarak tekelleri karakter güçlenir. Özelleştirmeler bir yandan sosyal devlet uygulamalarının herbirinin paralı hale getirilmesi yoluyla krizin faturasının emekçilere aktarılmasını doğururken, bir yandan da yıllardır devletin elindeki işletmelerin özel sektöre devrini içermektedir. Bu devri fırsat bilen burjuvazi bu alandaki devlet güvencelerini (nispi yüksek ücret, işgüvencesi gibi) ortadan kaldırır. Burada dikkat edilmesi gereken, kriz şartlarında neo-liberal ekonomik önlemlerin bir sonuç olarak ortaya çıkmasıdır. Bu yüzden ekonomik büyüme dönemlerinde gündeme gelen bölüşüm temelinde iyileştirmeler ve sosyal devletçi tüm politikalar '70'lerde uygulamadan çekildiler. Dikkat edilmesi gereken şudur; '50'ler ve '60'lar boyunca hem merkez sağ hem de merkez sol partiler (bu aynı zamanda hükümet olabilecek tüm partiler anlamına geliyor) sosyal devletçi politikalar konusunda anlaşır ve sadece bunun genişliği yüzünden ayrışırken, '80'ler ve '90'larda hepsi

özelleştirmeler konusunda anlaşır, sadece bunun hızı konusunda ayrışıyorlardı. Kuşkusuz ki sosyal devletçi politikaların sosyal-demokratlar, özelleştirmeci-liberal politikaların merkez sağ partiler tarafından daha iyi uygulanacağı düşünüldüğü için, iki dönemin hükümetlerinde belirgin bir farklılık da vardır. Karma ekonomi, ulusal ekonomi gibi reçeteler böyle bir tablo içerisinde uygulanamaz ütopyalardır. Üretimin uluslararasılaşmasının geldiği noktada ulusal ekonomiler istemek tarihin geriye gitmesini istemeye benzer. Dolayısıyla bu tabloyu yaşayan gelişmiş kapitalist toplumlar içinde işçi ve emekçilere yıkım getiren özelleştirme gibi politikaların tek alternatifi, kapitalizmi aşan tek seçenek olarak sosyalizmdir.

1970'lerden bu yana derinleşen krizin bir diğer temel özelliği ve sonucu, aşırı üretim bunalımı yüzünden sermayenin üretim alanından çekilmesi ve finans sektörüne yığılması oldu. Bugün dünyada yatırılabilir sermayenin %95'i üretim alanına girmeden finans-rant alanında dönüp duruyorsa, bu sanayici ile finans alanı arasındaki bir çelişkinin değil, tersine sermayenin değersizleşmemek için son seçenek olarak borsalara yönelmesinin bir göstergesidir. Bu geçici ve kısmi bir önlem olmakla birlikte, yine de bir kriz mekanizması olarak işlev görmektedir. Borsa alanı kuşkusuz spekülasyonlara en açık alan olmakla birlikte üretim alanından bağımsız değildir. Borsadaki düşüşler ve krizler, finans korsanlarının oyunlarının değil, bizzat kapitalist ekonominin üretim alanlarının krizlerinin yansımalarının sonucudur. Hassaslaşan kapitalist ekonomilerin üretim alanındaki küçük oynamalar bile onlarca kat etkisiyle borsaları vurabilmektedir. Bu temel üzerinde anlaşılacak kaydıyla, spekülasyonların da borsa krizlerinde bir rolü vardır. Bu ise kapitalizmin kendi zayıflıklarını gidermek için kullandığı bir kriz mekanizmasının bile dönüp yeni bir zayıflık alanına dönüştüğünü gösterir.

Dolayısıyla Türkiye'de olduğu gibi tüm dünya kapitalist ekonomisinde de sorun finans ile sanayi sektörü arasındaki bir sorun değildir. Dahası kapitalizmde bunları birbirinden ayırabilmek mümkün de değildir. Türkiye burjuvazisi son dönemlerde sözde "temiz toplum" kampanyaları düzenleyerek hem krizin gerçek nedenini gizlemek, hem kendini siyasal planda temiz göstermeye çalışmakta, bunu ise sadece bazı ihalelere karışan

mafyaı gerileterek yapmaktadır. Bu noktada kapitalizmde finans sektörü ile mafya arasındaki bağlantıyı ele almak gerekiyor.

Mafya olarak adlandırılan yeraltı ekonomisinin kapitalist ekonomide her zaman bir yeri vardır. Ekonomide bir ağırlık kazanmadığı sürece mafya burjuvazi için bir sorun sayılmaz. En ağır baskı dönemlerinde bile bu yüzden mafya temizlenemez ya da daha doğru bir ifadeyle temizlenmez. Kapitalizm tarafından meşru görülen ama yasadışı sayılan bu alandaki sermaye birikimi genelde finans sektörü üzerinden temizlenir ve dolaşıma girer. Bu nedenle kara paranın en hızlı ve güvenceli akladığı yerin bağımlı ülke borsaları değil de İsviçre bankaları olduğunu herkes bilir. Kriz dönemlerinde daralan üretim süreci yüzünden finans sektörünün ekonomideki oranı özel biçimde öne çıkar. Mafyanın da burada tuttuğu ağırlıkla ekonomi içindeki rolü artar. Ortaya çıkan oturmuş, genel işleyişi rahatsız edecek derecede bir yasadışı ekonomi ağırlığı tablosudur.

Kriz dönemlerinde burjuva partilerinin tekleşmesi ve siyasetin vurgun yarışına indirgenmesi de bu süreci pekiştirir. Herbiri hızlı özelleştirmede birbiriyle yarışan, burjuva sınırlarda bile seçmene hesap vermekten birbirlerinin aynısı oldukları ölçüde kurtulan burjuva parti ve politikacılar ile daralan ekonomi içinde büyük meblağlar oluşturan yeraltı ekonomisi kazançlarını aklamak peşindeki yeraltı burjuvalar birbirini bütünleyen bir ikili oluşturmaktadır. Özelleştirme ihalelerinde mafya kendi yöntemleriyle yasal burjuvaları yarışın dışına taşır ve hükümet politikacıları da yardımları karşılığı komisyonlarını alırlar. Son dönemde görüldüğü gibi, bu ilişkiler içinde alınan bankalar bu kara para aklama işinde bir sürekli istasyon kurma ihtiyacını anlatmaktadır.

1970'lerin krizi bir tercih olarak değil bir zorunluluk olarak neo-liberalizmi getirmekle kalmadı. Emperyalist ülkelerden bağımlı ülkelere kadar tüm kapitalist sistemde yeraltı ekonomisi ve bunun politikaya olan etkisi-yansıması olağanüstü derecede arttı. İtalya'dan Kolombiya'ya kadar yayılan bu tabloya burjuvazi yer yer sınırlı müdahaleler yapmak zorunda kaldı. Bu müdahalelerin temeli yeraltı ekonomisini yoketmek değildi. Zira kapitalizmde uyuşturucu, fuhuş, kumar gibi sektörleri yoketmek bankacılık sektörünü yoketmek kadar akıldışıdır. Yapılmaya çalışılan bu yasadışı sektörün ekonomide tuttuğu oranı ve diğer alanlara ilişkin kaba, yaygın yasadışı müdahaleciliğini sınırlamaya çalışmaktan ibarettir. Ama siyasal-ekonomik yapısıyla sisteme tamamen entegre olmuş, dahası onun merkezinde bir yer bulmuş olan bir sektörü geriletmek de kolay değildir. Son dönem özelleştirme ihaleleri ile mafya arasındaki bağlantıları açığa çıkaran sermaye devletinin yaptığı temizliğin sınırları budur. "Temizlik" operasyonu zaten bilinenlere bir çeki düzen vermekten ibarettir. Dahası bu tür bir "temizlik" yeni dönemin türedi zenginlerini mafya bağlantıları üzerinden ekonomik yaşamın dışına çıkarırken, en başta tekellerin çıkarlarını gözetmektedir. Bugün devletin Susurluk süreci üzerinden ve "temizlik" görüntüsü adı altında tantanalı hale getirdiği süreç, '70'lerde yeğen

Mafya olarak adlandırılan yeraltı ekonomisinin kapitalist ekonomide her zaman bir yeri vardır. Ekonomide bir ağırlık kazanmadığı sürece mafya burjuvazi için bir sorun sayılmaz. En ağır baskı dönemlerinde bile bu yüzden mafya temizlenemez ya da daha doğru bir ifadeyle temizlenmez. Kapitalizm tarafından meşru görülen ama yasadışı sayılan bu alandaki sermaye birikimi genelde finans sektörü üzerinden temizlenir ve dolaşıma girer. Bu nedenle kara paranın en hızlı ve güvenceli akladığı yerin bağımlı ülke borsaları değil de İsviçre bankaları olduğunu herkes bilir. Kriz dönemlerinde daralan üretim süreci yüzünden finans sektörünün ekonomideki oranı özel biçimde öne çıkar. Mafyanın da burada tuttuğu ağırlıkla ekonomi içindeki rolü artar. Ortaya çıkan oturmuş, genel işleyişi rahatsız edecek derecede bir yasadışı ekonomi ağırlığı tablosudur.

Demirel'le, '80'ler başında bankerler olayıyla, '80'ler sonunda Asil Nadir vb. ile sürekli bir tabloyu anlatmaktadır. Hızlı zenginleşme çabasındaki bu tür türedi burjuvaların, paylaşılmış olan piyasa alanında kendilerine yer açmak için ya mafyaya dayanmaları ya da onunla sıkı bir ilişkiye geçmeleri gerekmektedir. Sermaye iktidarı ise, en başta tekellerin iktidarı olduğu ölçüde, bu süreçlere müdahale etmektedir. Böylece hem doğrudan tekellerin, hem de burjuva sistemin kollektif çıkarlarının bir gereği olarak, sistemin normal işleyiş kurallarını hakim kılmaktadır. Sadece özelleştirme-mafya ilişkilerine değil Titan gibi şirketlere bile "mülkün temeli" olan adliyesi ile müdahale eden sermaye devleti tablosu böyle anlaşılabilir. Sermaye iktidarı hızlı özelleştirmeye ihtiyaç duyduğu bu evrede özelleştirme-mafya sürecine müdahale ile kendi saldırı hızını kesen bir sonuç da üretmiştir.

İşçi sınıfı özelleştirmeye karşı mücadelede artık daha büyük bir meşruluk duygusuyla hareket edebilecek ve özelleştirme saldırısının doğrudan muhatabı olmayan emekçi kesimlerle daha geniş dayanışma olanaklarına kavuşacaktır. Sermaye iktidarı hızlı özelleştirmeden yana olmasına rağmen işçi direnişleriyle karşılaşmakta, bunların bir parça direngen bir tutumla çıktığı noktalarda ise kısmi geri adımlar atmaktadır. Zira bu mevzilerde çatışmanın şiddetlendirilmesi, aynı zamanda henüz uygulamanın doğrudan muhatabı olmamış fabrika ve işletmelerin işçilerinin de eğitilmesi ve mücadeleye katılması sonucunu verebilecektir. Herbiri birbirinden hızlı özelleştirmeci burjuva partilerin hiçbirinin planladıkları ya da gerçekte umdukları özelleştirme hızını tutturamamalarını böyle anlamak gerekiyor. Son SEKA direnişi bunun yeni bir örneği olmuştur yalnızca. Ancak işçiler özelleştirilecek işletmelerle ilgili mücadelelere girişeler bile bunu bir karşı saldırıya çeviremedikleri oranda da inisiyatifli sermaye iktidarına bırakmaktadır. Bu kuşkusuz sınıfın henüz devrimci bir önderlikten ve kendisi için sınıf bilincinden yoksun olmasıdır. <https://rante.org> Ama

sermaye iktidarının "temizlik" adına atmak zorunda kaldığı kısmi adımlar bile geniş kesimler içinde özelleştirme ile mafya arasında, dahası bunlarla Susurluk'ta tüm açıklığıyla ortaya çıkan kontr-gerilla devleti arasındaki ortaklığın anlaşılmasını son derece kolaylaştıran bir yan sonuç doğurmaktadır. Bütün sorun bunu değerlendirecek bir devrimci sınıf önderliğinin hakkının verilebilmesi sorunudur.

Sermaye cumhuriyeti savunma ve güvenliğinde, yani işçilere, emekçilere ve Kürt halkına saldırıda uzun bir süredir kendi yasal sınırlarını aşarak fazlasıyla bu rant-mafya alanına girmiştir. Son 30 yıl içinde devletin artan faşist tahkimatı giderek daha büyük oranda uyuşturucu, fuhuş benzeri yeraltı ekonomisi alanından finanse edilmeye başlanılmıştır. Bu aslında yeraltı ekonomisinde devletçilik dönemidir. Devlet yeraltı ekonomisinde giderek artan etkisini önce Kürt mafyasını kontr-gerilla aygıtıyla tasfiye ederek, ardından mafyayı sınırlandırarak sürdürmektedir. Bunun teşhir olmaya açık yönünü gördüğü ölçüde ise, Susurluk'tan beri bu

alanı doğrudan yürütme işini tek bir yerden kontrol etmeye çalışmaktadır. Zira Yüksekova kontrastının uyuşturucu çuvalarını ordunun panzerleriyle taşımasında görüldüğü gibi, yaygın kontralaşma aslında yaygın bir mafyalaşma-çeteleşmenin kendisidir. Kontr-gerillanın yaygın bir şekilde bu işleri giderek kendi özel çıkarları için yapmaya başlamasında şaşılacak bir yan yoktur. Kendi varoluşunu bireysel çıkar üzerine kurmuş bir sistemde, hukuk dışı olan kontra elemanlarının harcamaları için gerekli parayı uyuşturucudan bulma resmi izninin verildiği bir yerde, bunların kendi çek defterleri için çalışmış olmaları işin doğası gereğidir. Ne de olsa vatan bunların çek defterleridir. Susurluk "temizliği" adına Malki cinayetini aydınlatan, aslında bildiği olayları halka açıklayan sermaye devletinin, öte yandan son 30 yılda binlerce devrimcinin katledilmesini ve emekçilere yönelik onlarca provakasyonu atlaması aslında kendi suçluluğunu ilan etmesidir.

İşçi sınıfı tam da özelleştirmeye karşı mücadelenin artan olanaklarından yararlanabildiği ve bunu ekonomisinden politikasına kadar tüm yönleriyle sermayenin kontr-gerilla aygıtının karşısına dikilebildiği ölçüde, toplumda kontralaşmaya karşı duyulan derin devrimci birikimi ve enerjiyi açığa çıkarabilme olanağına kavuşacaktır.

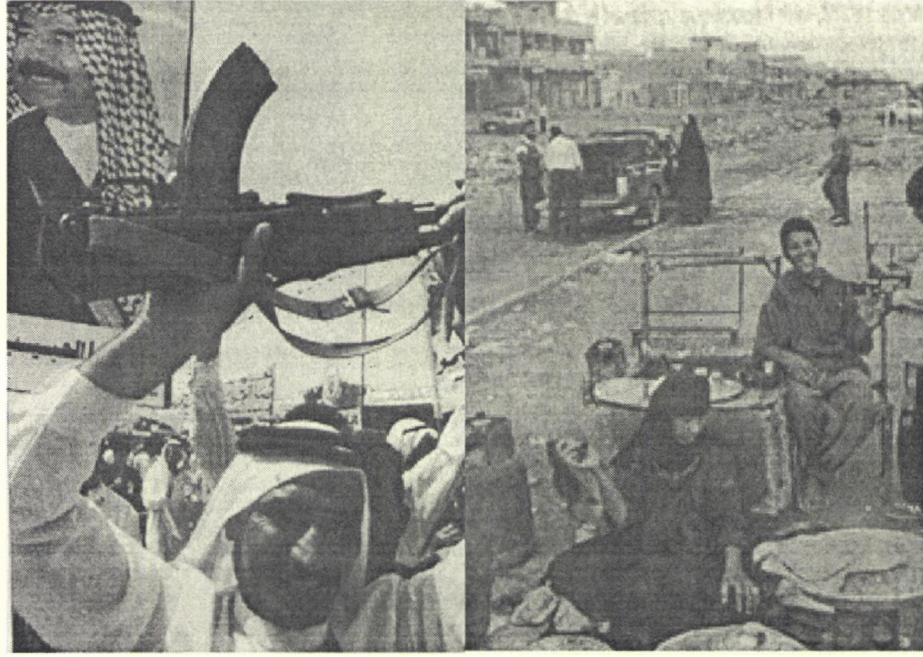
Özelleştirme, finans sektörü ve mafya arasındaki güçlü ilişki, herbirinin kapitalist yapının ayrılmaz bir parçası olmasından kaynaklanmaktadır. Derinleşen kriz koşullarında bunlar arasındaki ilişki ayrıca yakınlaşmaktadır. Tüm bu tablonun kendisi 75. yılında kapitalist ekonominin, tüm dünya kapitalizminin bir parçası olarak, çürümekte ve çökmekte olduğunu göstermektedir. Bu ekonominin tek alternatifi işçi ve emekçilerin çıkarlarına dayalı sosyalist bir ekonomidir.

75. yılında burjuva cumhuriyet çürümüş ve bir kontr-gerilla/mafya cumhuriyeti nihai hedefine varmıştır. Yeni cumhuriyet proleter bir cumhuriyet, sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır.

Ortadoğu'da değişmeyen savaş senaryoları:

Ortadoğu halklarının kaderi üzerine kirli oyunlar!

Bir yandan savaş senaryoları yazılardursun, aslında Ortadoğu'da savaş fiilen sürüyor. Gelişen kriz emperyalist-kapitalist sistemin Ortadoğu halklarına daha fazla kan ve gözyaşından başka birşey vaad etmediğini de gösteriyor. Hem uygulamada olan, hem de planlanan saldırıların hedefi tüm Ortadoğu halklarıdır. Emperyalizmin Ortadoğu halkları üzerine oynadığı kirli oyunların bozulmasının ve emperyalizmle onun işbirlikçilerinin bölgeden sökülüp atılmasının tek yolu Ortadoğu halklarının devrimci mücadelesi ve dayanışmasından geçmektedir.

Konseyl toplanarak Irak'ın UNSCOM'un denetleme faaliyetlerine son vermesini kınadı. Güç kullanma noktasında herhangi bir somut açıklama yeraldı.

Fakat öylesine bir süreçten geçiyoruz ki bu dönem klasik sömürgecilik dönemlerini aratmamaktadır. Emperyalist haydut ABD, bölgeye askeri güç sevki konusunda gecikmedi. Olası müdahale üzerinden ABD Savunma Bakanı William Cohen de soluğu bölgedeki taşeronu TC'nin başkentinde aldı.

Sonu gelmeyen Körfez Krizi'nin de, Ortadoğu halklarının üzerine oynanan tüm kirli oyunların da gösterdiği şey emperyalizmin halk düşmanı yüzüdür. Son Körfez Krizi de emperyalistlerin kirli ve kanlı yüzlerinin bir kez daha teşhirini sağlıyor.

ABD çürümüş ve kokuşmuş bir sistemin, kapitalizmin jandarmalığına soyunuyorsa eğer, kuşkusuz onun tüm iğrençliklerinin de temsilci olacaktır. Ortadoğu'da, Balkanlarda, son olarak Sudan ve Afganistan'a yapılan müdahalelerde bu yüzünü fazlasıyla görebiliriz.

Son krizin görünürdeki gerekçesinden başlayalım. Yalnızca "yüksek teknoloji"sine sahip oldukları silahları üretmek değil, bunların "tüketimine teşvik" de, ABD başta olmak üzere birkaç emperyalist haydutun sorumluluğundadır. Kapitalizmde

silah da diğer metallerden farklı değildir. Tüketilmek için pazara sunulur. Bugün krizin gerekçesi olarak sunulan ve Saddam rejiminin elinde bulunan silahları kimler geliştirmiş, kimler üretmiş ve kimler pazarlamıştır? Şimdi karşımıza bunlar müdahale gerekçesidir diyenler değil mi? Bu bir aldatmacadan ibarettir, düpedüz bir ikiyüzlülüktür.

Bölge devletleri iktisadi, mali ve askeri güç kullanılarak köleleştirilmek istenmektedir. Bu yolla emperyalizm Ortadoğu halkları üzerindeki boyunduruğunu pekiştirebilecek, bölgenin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri üzerindeki yağmasını sürdürebilecektir. Emperyalizmin bölge politikalarını tehdit eden herhangi bir bölge devleti değil, bölgenin devrimci dinamikleridir. Irak ve Suriye'ninki başta olmak üzere bölgede ABD emperyalizminin politikalarına sınırlı da olsa sergilenmeye çalışılan karşı duruş bu ülkelerin "anti-emperyalist" oluşlarının değil, güncel-pratik çıkarlarının gereğidir.

"Böl, parçala, yönet" taktiği emperyalizmin bölge politikalarında hayati bir önem taşımaktadır. Bunun kadar etkili bir diğer kirli taktik de işbirlikçileştirmek, koruculaştırmaktır. Suriye Krizi'nin hemen ardından bölgede ABD emperyalizminin taşeronluğuna soyunmuş TC'nin oynadığı uğursuz rol, son Körfez Krizi ile bir kez

daha açığa çıkmıştır. Bu, efendisinin söylediklerine uysalca boyun eğmenin de ötesinde, kendini halklara düşmanlık çizgisinde bulan daha düşkün bir konumdur. TC emperyalizmin bölgedeki koruculuğu rolünü pekiştirmektedir. ABD-TC-İsrail kirli ittifakının pekişmesiyle saldırganlaşmaktadır, düşkünleşmektedir.

Bir düşünün; Suriye'den kaçan PKK'lileri yakalamak gibi fazlasıyla zorlama olduğu anlaşılan bir gerekçeyle bölgede derinleşen kriz koşullarında G.Kürdistan'a bir kez daha sefere çıkılıyor. TC 75. yılına, içerde kontr-gerilla cumhuriyeti,

dışarıda da emperyalizme uşaklık temelinde halk düşmanlığını pekiştirerek giriyor demiştik. İçeride ve dışarıda atılan her adım bu çizgiyi daha da netleştiriyor. İsrail ve ABD ile derinleştirilen kirli ittifak üzerinden, özellikle Ortadoğu'da macetacı savaşlara ve yıkımlara doğru gidecek bir yoldur bu.

Körfez Savaşı'ndakine benzer bir biçimde, Güney Kürdistan üzerine oynanan oyunlar ve burada girilen katliamlara hız veriliyor. Güney Kürdistan'da operasyon, işbirlikçi KDP-YNK ittifakının Ankara temaslarıyla bütünleniyor. Ankara'da Kürt halkının devrimci dinamiklerinin ezilmesi, Kürt halkının kanının dökülmesi üzerine yeminler ediliyor.

Bir yandan savaş senaryoları yazılardursun, aslında Ortadoğu'da savaş fiilen sürüyor. Gelişen kriz emperyalist-kapitalist sistemin Ortadoğu halklarına daha fazla kan ve gözyaşından başka birşey vaad etmediğini de gösteriyor. Hem uygulamada olan, hem de planlanan saldırıların hedefi tüm Ortadoğu halklarıdır. Emperyalizmin Ortadoğu halkları üzerine oynadığı kirli oyunların bozulmasının ve emperyalizmle onun işbirlikçilerinin bölgeden sökülüp atılmasının tek yolu Ortadoğu halklarının devrimci mücadelesi ve dayanışmasından geçmektedir.

"Körfez suları ısınıyor!" Ortadoğu'daki savaşların, savaş senaryolarının bir ürünü olarak yabancı olmamız manşetlere yeniden yer vermeye başladı. O manşetler ki Ortadoğu halklarının kaderi üzerine oynanan kirli oyunların bir ürünüdür. Emperyalistlerin Ortadoğu'daki kirli ellerinin bir görünümüdür. Ortadoğu'nun emekçi halklarına savrulan bir tehdittir. Ortadoğu halklarının kaderi olmayan, fakat emperyalist-kapitalist sistem varoldukça değişmeyecek olan daha fazla acı ve gözyaşının bir habercisidir.

Bu kez gelişmeler Irak'ın Birleşmiş Milletler Özel Komisyonu (UNSCOM) ile her türlü işbirliğine son verme kararının ardından başladı.

Birleşmiş Millet Güvenlik

Latin Amerika: Sao Paulo Forumu'nun 8. toplantısı yapıldı

Latin Amerika solunu temsil eden Sao Paulo Forumu 8. toplantısını geçtiğimiz ay Meksika'nın başkenti Meksiko kentinde gerçekleştirdi. Bu kez toplantıda 58 örgüt ve parti temsil edildi. Hükümette olan partilerin ağırlık teşkil ettiği toplantının esas gündemini "Latin Amerika solunun yeni yüzyılın arifesindeki görevleri" oluşturdu.

Sao Paulo Forumu bugün geldiği noktada esas olarak "sol seçim hükümetleri"nin bir platformunu oluşturmaktadır. Bu süreçte birçok devrimci örgüt ve parti forumu terk ederek tutum almıştır. "Seçim partileri" platformuna evrilen ve egemen burjuva sınıflarla uzlaşma içinde olan bu partilerin önündeki en büyük engel gelişen sosyal hareketliliğin yarattığı politik etkidir. 8. oturumda hükümet partileri ile bu hareketlilik arasındaki ilişkinin gündeme getirilmesi hiç de rastlantı değildir. Başta Meksika iktidar partisi ile Brezilya Sosyal-Demokrat Partisi temsilcileri bu konuya bir an önce açıklık getirilmesini talep ettiler. Zira bu iki ülke resmi partiler dışı bir toplumsal hareketlilik tarafından sarsılmaktadır.

Sosyal hareketlilik seçim partileri için bir tehdit oluşturuyor

Geniş yoksul kesimleri kapsayan ve geleneksel partiler dışı bir politik güç olarak hareket eden sosyal hareketler egemen sınıfların çıkarlarını tehdit etmektedir. Sermayenin kaçmasının nedenlerinden biri olarak bu yeni hareketliliğin "tehlikeli eylemleri" gösterilmektedir. Bunların denetim altına alınmasının Sao Paulo Forumu'nun görevi olarak gündeme getirilmesi ve gelecekteki gelişmelerin yaratacağı tehlikelere dikkat çekilmesi önemlidir. Yoksul kesimlere dayanan Sao Paulo partileri iktidara geldikten sonra diğerlerinden farklı ekonomik politikalar uygulamamışlar bu nedenle bu tabanı kaybetmişlerdir. Özellikle Latin Amerika'da toplumda önemli bir yer tutan ve sefalet içinde yaşayan yoksul kesimler artık kendi seslerini duyurmaya başlamışlardır. Bu yeni türde yoksul hareketlerinin

Geniş yoksul kesimleri kapsayan ve geleneksel partiler dışı bir politik güç olarak hareket eden sosyal hareketler egemen sınıfların çıkarlarını tehdit etmektedir.

Sermayenin kaçmasının nedenlerinden biri olarak bu yeni hareketliliğin "tehlikeli eylemleri" gösterilmektedir.

Bunların denetim altına alınmasının Sao Paulo Forumu'nun görevi olarak gündeme getirilmesi ve gelecekteki gelişmelerin yaratacağı tehlikelere dikkat çekilmesi önemlidir. Yoksul kesimlere dayanan Sao Paulo partileri iktidara geldikten sonra diğerlerinden farklı ekonomik politikalar uygulamamışlar bu nedenle bu tabanı kaybetmişlerdir.

iki tipik temsilcisi Brezilya'da giderek yaygınlaşan ve dünya kamuoyunun dikkatlerini üzerine çeken topraksızlar hareketi Sem-Terra ile Zapatalar'dır.

Topraksızlar hareketi "İşgal etmek, direnmek ve üretmek!" sloganıyla kendi varlık nedenini açıklıyor. Doğal üretim dışına itilmenin önüne geçmenin tek yolu olarak toprak işgalleri kalıyor ve topraksızlar bunu sistematik olarak gerçekleştiriyor. Sem-Terra heterojen bir topraksızlar hareketidir. "Demokratik sosyalizm" olarak nitelendirdikleri komünlerini kapitalist sistemin dışında bir proje olarak ele almıyor. Yani hareket kapitalist özel mülkiyet ilişkilerine dokunmadan kendine özgü bir yaşam olanağı bulmaya çalışıyor.

Eylemler genel olarak toprak işgaliyle başlamakta ve plastik evlerin yapımı, pirinç, mısır, fasulye vb. gibi ürünlerin üretimiyle tamamlanmaktadır. Hareketin üyeleri açık toplantılarla sorumlular seçmekte, bu temsilciler topluluğun sağlık, eğitim, kültür ve politik sorunlarının çözümüyle ilgilenmektedir. Topraksızlar bir işgal bölgesinden devlet güçleri ya da tarım oligarklarının paramilitarist terörüyle söküldüklerinde, hareket başka bir alanda aynı eylemleri gerçekleştirmektedir. Devlet işgal karşısında taviz vermek zorunda kaldığında topraklar kooperatif biçiminde üretime açılmaktadır. Bu hareket Latin Amerika genelinde sosyal-politik bir güç haline

gelmiştir.

Zapataların eylemleri de Sao Paulo Forumu'nun politik anlayışına ters düşmektedir. İktidar sorunu olmayan, silahlı politik etki yaratmak için eline aldığını açıklayan Zapatalar sermaye iktidarından rahatsız olan toplumsal kesimlerin desteğini kazanmayı amaçladılar ve bunda önemli ölçüde başarılı oldular. Bazı reformları gerçekleştirecek bir politik ağırlık yaratmak esas amaç olarak görüldü. Halkın değişik kesimlerinin ve sivil toplum örgütlenmelerinin "politik alan" bulacağı bir sosyal devrimci perspektifi temsil eden Zapatalar, Sao Paulo içinde yer alan partileri çıkmaza sokmaktadır. Bu konuda kesin bir tutum belirlenemese de, durum Sao Paulo Forumu'nun varlığını tartışmalı hale getirmiştir.

Hükümet deneyimleri

Büyük seçmen kitlelerini temsil eden partiler forumda yönetimdeki sorunları tartıştılar. Dünyanın en büyük kenti Meksiko'nun belediye başkanlığını elinde tutan ve 2000 yılında devlet başkanı adayı olarak öngörülen Demokratik Devrim Partisi temsilcisi Zapatalar'ın eylemlerinin yarattığı "olumsuz" etkileri gündeme getirdi. Brezilya İşçi Partisi başkan adayı Lula ise seçimlerde ve yerel yönetimlerde edindikleri deneyimleri aktardı.

Eski gerilla hareketi FMLN bugün El Salvador'da bir burjuva-liberal seçim partisi olarak

davranmakta, birçok kentte belediye yönetimlerini elinde bulundurmaktadır. Liberal solun bir birliğini oluşturan Uruguay'daki Frente Amplio ise birçok kentin yanı sıra başkent Montevideo'nun yönetimini elinde tutmaktadır. Özellikle belediye yönetimlerinde politik bir güç olarak hareket eden bu "Sao Paulo solu" kitlelerin devlet kurumlarına güvenini yeniden sağlamak için küçümsenmeyecek roller üstlenmiş bulunmaktadır. Emekçi kitlelerin oligarşinin saldırılarına karşı gelişen tepkileri bu liberal seçim partileri tarafından etkisizleştirilmektedir. Devlet kurumlarında eski gerilla üyelerinin sorumlu konumlara getirilmesi, belediye yönetimlerinin bu kadrolar tarafından işgal edilmesi, kitlelerde devlet konusunda bir yanılsama yaratmaktadır. Bu model "düşük yoğunluklu demokrasi" stratejisi çerçevesinde bölge genelinde uygulanmaya çalışılmaktadır.

Oturumun diğer gündemlerinde "kapitalist globalleşme"nin doğal bir gelişme olarak kabullenmesinin altı çizildi ve yalnızca neo-liberal sonuçlarına karşı çıkıldı. Bu bağlamda Latin Amerika'nın dünya pazarına entegrasyonunun sağlanması önemli bir görev olarak belirlendi. Geçmiş platformlarda tartışılan politik alternatifler, kitle mücadelesinin geliştirilmesi, oligarşinin saldırılarına karşı ortak eylemler düzenlenmesi, emperyalist sömürünün sorunları vb. konular bu kez gündem dışı tutuldu.

Gelinen yerde forum sadece "sol seçim partileri"nin bir buluşma yeri konumuna gelmiştir. Daha önce 130 örgütün içinde yer aldığı foruma bugün sadece 58 parti katılmaktadır. Bölgede karşı-devrimin saldırılarının arttığı ve buna karşı radikal kitle eylemlerinin geliştiği bir dönemde bu liberal platformun herhangi bir etkinliği kalmamıştır. Bölgedeki sorunların çözümü radikal devrimci çıkışları zorunlu kılıyor. Emekçi kitleler bu gerçeği kendi deneyimleriyle öğreniyor ve mücadeleye atılıyorlar. Platformun cansız ve renksiz hale gelmesi bu sürecin doğal bir sonucudur.

Emperyalizmin sahte insan hakları havariliği:

Pinochet davası

Yiğit Şili halkının celladı general Augusto Pinochet ömrünün son günlerinde efendilerinin başına belaya dönüşmüş durumda. Pinochet'nin İngiliz makamları tarafından bir kaç haftadır tedavi olduğu klinikte göz altında tutulmasını burjuva demokrasisinin, bir erdemi saymamak gerekiyor. Olay kesinlikle, sosyal demokrat kırması liberal, Tony Blaire hükümetinin hanesine yazılamaz, onun iradi ve politik bir jesti olarak değerlendirilemez. Tam tersine Pinochet olayı vesilesiyle, insan hakları, demokrasi vb. konularda ucuz demagoji yapan köhne burjuva sistemlerinin ikiye bölünmüşlüğü, daha doğrusu gerçek karakteri su yüzüne çıkmaktadır.

Pinochet olayını başka örneklerle karşılaştırmak gerekiyor. Bundan bir kaç yıl önce Fransız emperyalizmi Lyon kasabası olarak bilinen nazi subayı Klaus Barbie'yi Bolivya'dan, Carlos'u Sudan'dan resmen para ve kelepir askeri donanım karşılığında satın alarak getirmiş ve Fransa'da yargılayarak mahkum etmişti. Fransız burjuvazisi Klaus Barbie'yi yargılayarak kendi nazi işbirlikçi geçmişini aklısına unutturmaya çalışmış, Carlos üzerinden de devrimci değerleri, masum halklarının direniş hareketlerini vb. sorgulamaya yeltenmişti. Klaus Barbie'yi elbette yakalayıp yargılamak gerekiyordu. Ama, bunu Fransız burjuvazisinin yapmasının, manevi bakımdan, hiç bir anlamı ve ciddiyeti yoktur. Sorunun içeriğinden bağımsız olarak orta ölçekli bir emperyalist gücün iki sahibisi ve savunmasız insanla boy ölçüşmesi fevkalade kolaydır. Fakat, şimdilik kamuoyu bu gerçeği kabul etmese bile, tarih yapılanın bir yargılama, bir hesap sorma olmadığını bir gün mutlaka gösterecek ve sorunu sadece bir hukuk skandalı olarak anacaktır.

Pinochet olayı burjuva düzeninin skandallarının bir başka kategorisine giriyor, onun ikiye bölünmüşlüğü bir kez daha sokağa taşıyor.

Çünkü, birincisi, iddiaların tam tersine, İngiliz hükümeti onbinlerce insanın kanını akıtmış bir faşist diktatörden hesap sormak ya da sorulmasını mümkün kılmak için yola çıkıp Pinochet'yi tutuklamadı. Zira, Pinochet'nin tedavi veya ziyaret amacıyla düzenli olarak İngiltere'ye geldiği, havaalanında resmi protokolle karşılandığı, her defasında Bayan Thacher'le çay içmek için, son defası hariç, istisnasız bir araya geldiği, müzelerde tur attığı biliniyor. Aynı şekilde, burjuva basın, İngiliz hükümetini daha fazla zora sokmamak için kurcalalamaya özen gösterse bile, Pinochet'nin bu düzenli ziyaretleri sırasında Şili ordusunun ihtiyaçları için epeyce alışveriş yaptığı da muhtemeldir. Ama, nedense bu katilin sicili bu güne kadar İngiliz makamlarının dikkatlerini çekmemiştir.

İkincisi ise tutuklama Pinochet hakkında uzun süre önce suç duyurusunda bulunan İspanya yargıçlarının inatçı çabalarının ürünü

değildir. Pinochet olayı, ileri kapitalist ülkelerde burjuva hukuk sisteminin yetkinlik derecesini, tarafsızlığını, ehliğini abartmak için propaganda malzemesi olarak kullanılmaktadır. Darbeden sonra Şili'de yakınları katledilen ya da kaybolan insanlar Pinochet hakkında İspanya mahkemeleri nezdinde çoktandır dava açmışlardı. Ama, bu davaların bir gün Pinochet'nin tutuklanmasına yol açacağına ne davacılar ne de İspanya hukuku ve devleti ihtimal vermemekteydi. Onun için, İspanya burjuvası, dosyanın hazırlanmasında ve yargıç Garzon'un, denize şiş içinde mesaj atar gibi, uluslararası tutuklama kararları çıkarmasında her hangi bir mahzur görmemekte, tam tersine, girişimi, insan haklarının istismarı konusunda ideal malzeme saymaktaydı. Hedefe ulaşma kaygısı olmayan ve usul yerini bulsun diye başlatılan yasal prosedür normal sürecini bu güne kadar yaşadı. Sonucun, körün attığı taş gibi, tam hedefini bulmuş olması gerçeğin bu boyutunu değiştirmemektedir.

Pinochet'nin tutuklanmasında emeği geçen diğer ve üçüncü faktör Şili zindanlarında can veren devrimci ve demokratların yakınlarının ve onları destekleyen insan hakları savunucusu kuruluşlarının çabasıdır. Bu çaba yeni değildir ve üstelik İngiliz hükümetini zorlayacak bir düzeye sıçradığı söylenemez. Dolayısıyla, Pinochet hakkında eskiden beri var olan, böyle bir kampanyanın tutuklama olayında belirleyici etken olduğu iddia edilemez.

Neden sonuç farklı oldu, niye İngiliz hükümeti Pinochet'yi tutukladı? Bunu tesadüflerin çakışması ve ihmalsizliklerin, dikkatsizliklerin ve belki de bazı gizli hesaplaşmaların birbirlerini tamamlayarak Pinochet'in tutuklanmasına kadar gitmesi olarak özetleyebiliriz. Burada esas dikkat merkezi İngiliz hükümetinin tavrı olmak durumunda. Çünkü, Pinochet'e karşı yürütülen kampanyanın gücü ve İspanyol mahkemelerinin oynadıkları rol fazla yorum gerektirmeyecek kadar açıktır.

İngiliz hükümeti Monikagates kategorisine giren bir skandalla karşı karşıyadır. Bazı bakanlar eşcinsellik suçlanmakta, bu konularını canlı yayınlarda itiraf etmeye zorlanmaktadır. Olayın kendisinin, Bill Clinton meselesinde olduğu gibi, başlı başına bir anlamı ve değeri yoktur. Olay, burjuva toplumların periyodik olarak karşı karşıya kaldıkları olağan skandallar serisinde yerini kendiliğinden bulmaktadır. Ama, önemli ve belirleyici olan ABD'de olduğu gibi sorunun arka planı, perde arkasıdır. Durduk yere düzenin politikacılarının, siyasi sorumlularının birbirlerini çamurun içinde sürüklemeye başlamaları ciddi bir rahatsızlığın dışa vurmasından başka bir şey olamaz. Zaman gelecek, mutlaka, bu gün çamurla sıvanarak gizlenmeye çalışılan gerçek sıkıntılar açığa çıkacak ve adı ne ise konacaktır.

Sonuçta, deyim yerinde ise, general Pinochet de İngiliz hükümetinin yaşadığı bu sıkıntıların kurbanı oldu. Olayın detaylarını bilmiyoruz. Ama, bilinen boyutları bir yargıya varmak için tefferrutları beklemeyi gerektirmiyorlar. Tony Blaire hükümetinin bir üyesi Pinochet'i havaalanında resmi törenle karşıyor ve havaalanının özel salonunda ağırıyor, aynı hükümetin bir başka üyesi de interpol aracılığıyla ispanyol yargıcın yayınladığı uluslararası tutuklama kararının icrasını kolaylaştırıyor. Her iki bakan da yaptıklarını çok iyi bilmekte ve nasıl sonuçlar yaratacağının bilincinde olduklarından kuşku etmemek gerekiyor. Bu durumda İngiliz hükümetinin, ülkenin politik önderliğinin yüzyüze bulunduğu iç çelişkiler kendiliğinden ortaya dökülmektedirler. Bunun ardından da adını ettiğimiz ahlak skandalı gündeme girmektedir. Ayrıca, olayı, Pinochet'nin tutuklanmasına engel olmayan, daha doğrusu göz yuman, bakanın cahilliğine ya da faşist diktatörlere olan kinine fazla yorumlamamaya da dikkat etmek gerekiyor.

Pinochet olayının bir başka boyutu de mevcuttur. Pinochet emekliye ayrılmış bir diktatör değildir. Yanlızlığa terk edilmiş bir Klaus Barbie'ye benzemiyor. Pinochet, demokrasiye geçildiğine ilişkin yapılan tüm spekülasyonlara ragmen, Şili'nin politik yaşamında halen bir kilometre taşı olmaya devam ediyor. Düzenin bel kemiği olan ordunun manevi önderi konumundadır. Ayrıca, onun gerek Şili'de gerek de, başta ABD ve İngiltere olmak üzere, dünyanın diğer ülkelerinde sayısız destekçisi mevcuttur. Örneğin, Rusya'da başkanlığa oynayan general Alexandre Lebed Pinochet'nin en ünlü hayranlarından birdir, Bayan Thatcher onun çok yakın bir dostudur vs. Bayan Thatcher Pinochet'nin tutuklanmasını ilk kınayanlardan birdir. ABD hükümeti emekli olmuş uşağının kaderinden endişe etmekte ama bunu açıkça ifade etmeye yanaşmamaktadır. Dışişleri bakanlığının bir sözcüsü "biz Augusto Pinochet'nin ne yargılanmasından ne de serbest bırakılmasından yanayız" diyerek ABD emperyalizminin olay karşısındaki sıkıntısını özlü bir biçimde dile getirdi.

Bu arada, Pinochet'yi yargılamak için sıraya giren, tutuklama kararları çıkaran, onu İngiltere'den talep eden ülkeler var. İspanya'nın yanısıra Fransa, İsviçre ve daha başkaları da sıraya girmiş bulunuyorlar. Bu bağlamda değişik devletlerce başlatılan prosedürler kıran kırana diplomatik bir rekabet intibası veriyorlar. Ama, sorunun özüne bakıldığında çok daha farklı bir manzara ortaya çıkmaktadır. Tony Blaire Şili hükümetine gönderdiği mesajlarda neydeyse aşıktan özer diler gibi ifadeler kullanmaktadır. İspanya dışişleri bakanı Şili'ye hitaben özetle "bizim dünyada kendi hukukumuzu icra etme gibi ne bir hakkımız ne de bir

dostluk ilişkilerimizi zedelememeliyiz. Bizim yaptığımız tek şey bir yargıcın olağan bir prosedürü sürdürmesini kolaylaştırmaktan başka bir şey değildir" diyor. Pinochet'yi yargılamaya aday olan diğer devletler İngiltere ve İspanya'ya nazaran henüz ikinci planda kaldıkları için tok konuşmaya devam ediyorlar.

Ama, bu devletlerden hiç birisi Pinochet'yi ağırlamaktan kesinlikle yana değildir. Bizim üzerimiz kalmasını da kim ne yaparsa yapsın, dostlar alış-verişte görsün diye, biz talep ederiz ama bize iade edilmemesi için de gerekenide yaparız mantığı hakimdir. İade talebinde bulunulurken aynı anda da Şili hükümetine "böyle bir girişimde bulunuyoruz ama bizi yanlış anlamayın" türünden mesajların verilmesi ihmal edilmemektedir. İspanya hükümeti "inşallah Lord'lar kamarası tutuklama prosedürünün usulünde bir noksanlık bulur da bizi bu beladan kurtarır" diye dua etmektedir. Tony Blaire hükümetinin manevra alanı çok daha dar. Pinochet İngiliz gazetelerine verdiği demeçlerde "söz Falkland adalarına müdahale ettiğinizde, Arjantin'le savaştığınızda ben size yardım etmedim mi? Nedir bana bu yaptığınız?" diyerek feryat etmekte, karanlık işbirliklerinin kirli çamaşırların ucunu göstermektedir. Üsteli olay süruncemeye sokulmaya gelmiyor. Pinochet en kısa zamanda Şili'ye dönmek istiyor, "demokrat" Şili hükümetinin gönderdiği özel uçak Londra havaalanında bekliyor. Onu serbest bıraksa bir bela, talep eden bir başka ülkeye iade etse bir başka bela ile karşılaşılıyor. ABD hükümeti eski uşağını kurtarmanın onurlu bir yolunu bulamamanın rahatsızlığını yaşıyor. Ayrıca, Şili'de insanlar sokağa dökülüyor, "bizim onu yargılamaya gücümüz yetmedi. Siz (o mangalda kül bırakmayan ileri burjuva demokrasileri) yargılayın. Buraya asla göndermeyin, bizi ondan kurtarın" diyorlar.

Burjuvazinin kaldırdığı taşı bu şekilde kendi ayağına vurması elbette Pinochet'nin kişiliğinden kaynaklanmamaktadır. Sıkıntıların nedeni Allende hükümetine karşı yapılan kanlı darbenin, insan kıyımının nedenleriyle önemli ölçüde çakışmaktadır. Allende hükümeti ülkenin zenginliklerini kamulaştırdığı, emekçilerin ve halkın hizmetine vermeye çalıştığı için devrilmişti. İleri burjuva demokrasileri ise bu gün aynı kaygılardan ötürü sıkıntıya girmektedirler. Bu sıkıntı Şili'nin, başta bakır yatakları olmak üzere, yer altı zenginliklerindeki paylarını kaybetme, bu ülkenin pazarındaki paylarının azalma tehlikesinin korkusudur. Sorun, aynı şekilde, sözkonusu ileri burjuva demokrasilerinin eli kanlı diktatörlüklerle olan ilişkilerini, onların insan hakları ve demokrasi konusundaki esas karakterlerini de, bir kez daha, açığa çıkarmaktadır. Pinochet olayı bu ikiye bölünmüşlüğü ışık tutmakta, onu teşhir etmektedir.

Sermayenin faşist devletin saldırıları yoğunlaşıyor

Devlet terörü ve görevlerimiz

Devrim güçleri, bugün devletin saldırılarını yoğunlaştırdığı alanları bedeller ödeyerek elde etmişlerdir. Bu alanların korunması devrim ve sosyalizm mücadelesi bakımından vazgeçilmez bir önem taşıyor. Betonlanmak istenen devrim ve sosyalizmin nefes borularıdır. Komünistler, devrimciler ve yurtseverler yine bedeller ödeme pahasına bu mevzilere sahip çıkmak zorundadırlar. Ancak altı çizilmesi gereken önemli bir husus, bu alanlardaki direnişleri kendi içinde amaçlaştırıp darlaştırmadan -ki burjuvazinin hedeflediği de tam da budur- bir yandan kazanılmış mevzileri sağlamlaştırarak işçi hareketi ile bütünleştirme çabalarını sürdürmek, öte yandan Kürt hareketi ile işçi hareketinin ve kamu emekçileri hareketinin birbirinden tecrit edilmeve çalışıldığı bu dönemde işçi sınıfında Kürt halkına ve kamu emekçileri hareketine karşı duyarlılığı artırmak özel bir önem kazanmaktadır.

Çürümüş düzene ve çeteleşmiş devlete muhalif olan tüm politikleşmiş öğeler yeni ve yoğun bir devlet terörüyle yüzyüzeler. Sermayenin faşist devleti saldırısında her türlü araç ve yöntemi kullanıyor. Kürt ulusal hareketine karşı tasfiye hareketi tırmandırılıyor. Kayıp yakınlarının Cumartesi eylemlerine haftalardır vahşice saldırılıyor. Cezaevlerinde katliam provaları yapıyor. Devrimci tutsakları imhaya yönelik hücre tipi cezaevini yürürlüğe koymak için pervasızca saldırılıyor. Gazete ve dergiler kapatılıyor, devrimci basın büroları basılarak yağmalanıyor. Devrimci yayınları basan matbaalar tehdit ediliyor. Paneller, toplantılar, geceler yasaklanıyor. Adana'da üst rütbeli subaylarla birlikte İHD ve Halkevi basılarak kapatılıyor. HADEP il ve ilçe binaları basılıyor. İstanbul'da Susurluk mitingi yasaklanıyor. "6 Kasım'da YÖK'ü protesto etme eylemine katılma ihtimali var" keyfi

gerekçesiyle öğrenciler gözaltına alınıyor. 6 Kasım YÖK'ü protesto eylemine hunharca saldırılıyor. Öğrenci gençlik kışla talimatnamesine boyun eğdirmeye zorlanıyor. En barışçıl, bina içerisinde yapılan basın açıklamaları bile polis terörü ile dağıtılıyor. Kamu emekçileri üzerindeki baskı ve terör artıyor. Kısacası ilerici, devrimci, demokrat, komünist güçlere yönelik yoğun sistematik bir saldırı geliştiriliyor.

Sermayenin faşist devleti, her zaman sınıf ve kitle hareketine önderlik potansiyeli taşıyan, örgütlü, politik muhalif güçleri terör yöntemleriyle ezmeye çalıştı. Bu onun değişmeyen politikası olageldi. Ancak şimdi içinden geçtiğimiz süreçte devletin saldırılarında belirgin bir yoğunlaşma var. Düzene ve rejime muhalif güçlerin etrafı adeta ateşten bir çemberle kuşatılıyor. Yaşanan, Kürdistan'da zaten varolan "Olağanüstü Hal" in Türkiye çapında yürürlüğe

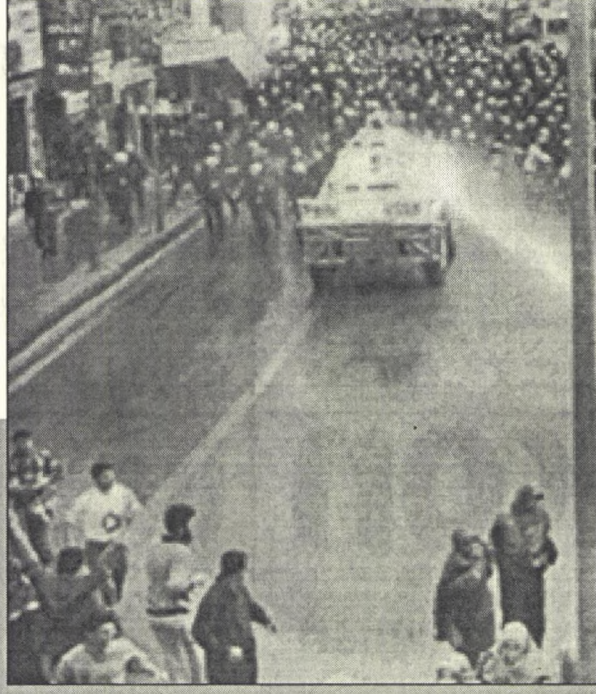
konmasıdır. Yani fiili bir sıkıyönetim ortamı yaşanıyor.

Şu an içinden geçtiğimiz dönemde fiili sıkıyönetim biçimini alan bu saldırılar hangi nedenlerden kaynaklanıyor? Bunun nedenlerini, kaynağını anlayabilmek; sınıf mücadelesini geliştirmek için doğru sonuçlar ve görevler çıkartmak gerekiyor.

Birincisi, sermayenin faşist diktatörlüğünü içeride ve dışarıda pervasızlaştıran etkenlerin başında, ABD emperyalizmiyle ekonomik, siyasi ve askeri alandaki işbirliği gelmektedir. ABD emperyalizmi kendi çıkarıyla çelişmediği sürece Türkiye'nin birçok girişimini onaylıyor. ABD kontrolünde oluşturulan ABD-Türkiye-İsrail ittifakı sadece Ortadoğu'ya yönelik bir tehdit unsuru taşımakla kalmıyor, aynı zamanda ABD'nin Balkanlar ve Kafkaslar'daki çıkarlarının korunmasına dönük bir yüzü bulunuyor. Bu ittifak çerçevesinde Türkiye'ye düşen rol, ABD'nin bölgemizdeki her gelişmeye acilen müdahale edebilmesi için üs olabilmesidir. Türkiye'nin komşularına karşı tehditkar tutum almasını gerisinde sırtını ABD emperyalizmine dayaması ve ABD'nin bölgedeki

stratejisindeki taşıdığı önemin bilincinde olmasıdır. Buradan aldığı güçle, kısa bir süre önce, Suriye'yi "PKK'yi barındırıyor" gerekçesini öne çıkararak tehdit edebildi. Bu tehdit politikasının ABD'nin çıkarlarıyla da uyuyor olmasından kuşku duyulamaz. Şimdi ise, şu günlerde Irak'ı tehdit etmektedir. Irak, UNSCOM'un "kimyasal silah arama" çalışmalarını durdurdu. ABD ise, bu kararı savaş gerekçesi sayıyor. Aynı günlerde burjuva medyada bir yandan "Saddam'ın PKK militanlarına yeni iki kamp tahsis ettiği" iddiaları ortaya atılırken, diğer taraftan bu durum "Saddam'ın yeni ihaneti" olarak nitelendi. ABD ve TC, eşzamanlı olarak Saddam'la karşı karşıya gelirken Körfez yeniden ısınıyor. TC'nin burada taşeron rolünü rahat oynayabilmek için içerideki örgütlü, politik muhalif güçlerin önünün saldırılar yoluyla kesilmesi gerekiyor.

İkincisi, Susurluk "kaza"sıyla birlikte devletin kokuşma, çürüme ve çeteleşme gerçeği işçi ve emekçiler açısından ayan beyan hale geldi. Devlet konusunda beslenen hayaller tuzla buz oldu. Devletin bütün temel kurumlarının çeteleşme zincirini halkaları olduğu açık seçik

görüldü. Kaset savaşlarıyla kirli ve karanlık ilişkiler sisteminin sermaye cephesindeki yapılanması ve bağlantılarının bir kısmı açığa çıktı. KİT'lerin mafya marifetiyle devletin bilgisi dahilinde sermayeye peşkeş çekildiği görüldü. Özelleştirme programının yıllardır iddia ettikleri gibi, devletin sırtındaki kamburu kaldırmak ya da bütçeye kaynak yaratmak gibi amaçlarla bir ilgisinin olmadığı ortaya çıktı. Bu gelişmeler üzerine emekçi kitlelerdeki devlete olan güvensizlik derinleşiyor. Metal işçilerinin öfke patlamasının ardından ve özelleştirme büyüünün bozulmasının sunduğu imkanlar üzerinden devletin özelleştirme saldırılarından birisi, diğer emekçilerin desteğini de alarak SEKA işçilerinin direnişi ile geri püskürtüldü. Özelleştirme karşıtı harekette ülke çapında bir canlanma yaşanıyor. Örneğin, Dalaman'da, Balıkesir'de kitlesel mitingler gerçekleşti.

Üçüncüsü, derinleşen kriz olgusudur. 70'li yıllarda durgunluk şeklinde başlayan, 1929 Krizi'nin çapıyla kıyaslanabilen, son aylarda Asya Kaplanları'nı kedisleştirip küçülten, Rusya'da ve uluslararası borsalarda paniğe yol açan kriz dalgası, zaten uzun yıllardır yapısal bir krizin pençesinde kıvranan Türkiye kıyılarına da vuruyor ve etkisini hissettiriyor. Ekonomik krize siyasal krizeşlik ediyor, siyasal istikrarsızlık derinleşiyor. Sistemin ekonomik ve politik sıkışmışlığı artıyor. Burjuvazi, krizle birlikte yaşamaya ve onu yönetmeye çalışıyor. Emekçi kitlelere karşı yeni IMF-TÜSİAD paketlerinin ucu açılmaya başlandı bile. Krizin faturasının işçi-emekçi kitlelere ödetilmesi doğrultusunda adımlar atılıyor. Bu çerçevede özelleştirme saldırısının hızlandırılmaya

çalışılması, zamların otomatikçe bağlanması, metal, tekstil ve deri sektörlerinde tensikat, ücretlerin düşürülmesi, esnek üretimin yaygınlaştırılması şimdilik ilk atılan adımlar oluyor. Kuşkusuz burjuvazinin bu adımları ciddi bir engelle karşılaşmazsa başka adımlar izleyecektir. Ancak faşist Türk Metal'in sendika ağalarına karşı yılların biriken öfkesinin patlaması, SEKA işçilerinin bugün kapatma kararının iptalini sağlayarak özelleştirme saldırısının önüne bir barikat örmesi, özelleştirme karşıtı eylemlerin yaygınlaşması ileriye doğru atılmış adımlar oluyor. Tekstil patronlarıyla TİS uyuşmazlığına düşen işçilerde, KİT işçilerinde, kamu emekçilerinde, öğrenci gençlikte alttan alta hareketler mayalanıyor ve ileriye adım olabilecek hoşnutsuzluklar artıyor. Faşist devlet emekçi kitlelerdeki ileriye dönük arayışların önünü kesmek; bu arayışların devrimci, komünist güçlerle bütünleşmesini engellemek için devrimci, ilerici, komünist güçleri ve mevzileri ezmek ve dağıtmak istiyor. Krizin derinleşmesi karşısında hazırlıksız yakalanmamak için düzene ve rejime alternatif oluşturabilecek kuvvetlere ön tedbir olarak bugünden saldırılar sistematize edilip yoğunlaştırılıyor.

Dördüncüsü, Kürt sorunundaki yeni gelişmelerdir. İçinden geçtiğimiz süreçte, Kürt halkına ve Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı daha sistematik ve yoğunlaştırılmış bir saldırı içerisine girildi. MGK, Kürt sorununda çizdiği çerçeve dışına çıkan her gücü ezmeye, yoketmeye ve sindirmeye çalışıyor.

Burjuvazi, toplam olarak yaşadığı ekonomik ve politik sıkışmışlığı ve zorlanmaları karşısında, kendisi açısından isabetli bir durumla,

dikkatini öncelikle politik, devrimci muhalefet güçlerini tecrit etmet ve ezmek sorununa yöneltmiş bulunuyor. Bunu başarmak, işçi ve emekçi kitlelerde alttan alta biriken öfkenin ve gelişmeye açık hareketlenmelerin muhtemel bir tehlikeli rota kazanmasını engelleyebilmenin, ardından ise düzen kanalları içerisinde eritebilmenin önkoşuludur. Dizginsiz faşist terör bunun aracıdır. Burjuvazi, baskı ve terörü artırarak nefes almaya çalışıyor. Yoğunlaşan bu saldırıların arkasında sistemin iç zayıflıkları, çelişkileri ve gediklerini kapatma çabası bulunuyor. Sınırsız şiddet burjuvazinin güçlülüğünün değil, güçsüzlüğünün ve açmazının göstergesidir. Çünkü, düzen ve rejim kitle muhalefetini manüple edebilecek, ekonomik ve politik tavizler verebilecek bir durumda değildir. Devrimci harekete, işçi hareketi ve diğer toplumsal muhalefet hareketlerine, Kürt halkına ve Kürt Ulusal Hareketi'ne uygulanan politika ortaktır; baskı ve terör. Farklılık yalnızca, bu terörün farklı kesimlere farklı biçim ve dozajlarda uygulanıyor olmasıdır. Burjuvazi, her bir hareketi diğerlerinden tecrit edip o noktada ezmeyi planlıyor. Bu durumun kendisi burjuvaziye terörün dozajını öncü konumda olanlar üzerinde yoğunlaştırarak, diğerlerin yıldırma imkanı sağlamaktadır. Dolayısıyla öncülere uygulanan şiddet ne kadar azgın ve korkunç olursa, diğer kesimleri pasifize etmenin o kadar kolay olacağı hesaplanıyor.

Devrim güçleri, bugün devletin saldırılarını yoğunlaştırdığı alanları bedeller ödeyerek elde etmişlerdir. Bu alanların korunması devrim ve sosyalizm mücadelesi bakımından vazgeçilmez bir önem taşıyor. Belirlenmiş olan devrim ve

sosyalizmin nefes borularıdır. Komünistler, devrimciler ve yurtseverler yine bedeller ödeme pahasına bu mevzilere sahip çıkmak zorundadırlar. Ancak altı çizilmesi gereken önemli bir husus, bu alanlardaki direnişleri kendi içinde amaçlaştırıp darlaştırmadan -ki burjuvazinin hedeflediği de tam da budur- bir yandan kazanılmış mevzileri sağlamlaştırarak işçi hareketi ile bütünleştirme çabalarını sürdürmek, öte yandan Kürt hareketi ile işçi hareketinin ve kamu emekçileri hareketinin birbirinden tecrit edilmeye çalışıldığı bu dönemde işçi sınıfında Kürt halkına ve kamu emekçileri hareketine karşı duyarlılığı artırmak özel bir önem kazanmaktadır. Komünistler ve devrimciler için kilit görev, tam da ulaşmasınlar diye ezilmek istendikleri alana bir an önce ısrarla ve kuvvetle uzanabilmektir. Başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçilerle az çok birleşmiş bir devrimci hareketi ezmek bir yana, tecrit etmek bile mümkün olmayacaktır. Bu noktaya ulaşıldığında, devrimci hareket için kendini savunmaktan, temel toplumsal dinamiklere oturmuş olmanın gücüyle sermayenin faşist diktatörlüğüne saldırı konumuna geçmek de mümkün olabilecektir.

Faşist devlet terörüne karşı şiarların sınıf içinde yaygınlaştırılması, sınıf hareketinin politikleşmesi; ezme ve tecrit politikasının etkisizleştirilmesi açısından kritik bir görevdir. Faşist devlet terörüne karşı mücadele devrim ve sosyalizm kuvvetlerinin, işçi hareketinin, kamu emekçileri hareketinin ve Kürt halkının sermaye düzeni karşısındaki ortak çıkarlarının güncel siyasal ifadesidir. Bugün için ayrı kanallardan akan bu toplumsal dinamiklerin çıkar

Ceyhan'daki saldırı hücre politikasını yaşama geçirmek için yeni bir hamleydi. Düşmanın bu hamlesine karşı yapılması gereken:

Bedel ödettirmeyi esas alan bir eylem çizgisidir!

Ceyhan Cezaevi'ne yönelik saldırıyı duyar duymaz (20.10.98'de) PKK'nin dışındaki örgütler (EKİM, DHKP/C, TİKB, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, Devrimci Yol, TDP) olarak bir günlük sayım vermeme ve havalandırma işgali kararı aldık. Ceyhan'dan sağlıklı bilgi almayı hedefliyorduk ve tavrımızı belirleyecek olan oradaki gelişmeler olacaktı. Ceyhan'dan bilgi almak amacıyla idare ile görüşme ve tüm diğer girişimlerimiz sonuçsuz kaldığı gibi 23.10.98 tarihine kadar idare oldukça umursamaz davrandı. Cezaevinde tüm işleyiş normal seyrinde sürüyordu. (Mahkeme ve hastanelere götürülüyorduk, sayım vermememize rağmen gardiyan ve müdürler gayet rahat içeride dolaşıyor, gece ve gündüz vardiya sürekliliği bizimle beraber kalıyordu.)

22.10.98 günü yaptığımız toplantı sonucunda herhangi bir cezaevine yönelik olası saldırı ve katliam girişimine karşı alanımızda daha hızlı hareket etmek üzere organizasyonlar yapıldı, komiteler oluşturuldu. Eylemimiz tüm hazırlıklarıyla başladığı biçimde sürerken, 23.10.98 günü akşam saat 18:00 civarında Çankırı Cezaevi'nde arama bahanesiyle devrimci tutsaklara gaz bombalarıyla saldırıldığı, Buca Cezaevi'nde de saldırı girişimleri olduğu haberini aldık. Bunun üzerine DHKP/C'nin "rehin alalım" önerisine biz (EKİM) tereddütsüz katıldık. (ki bize göre Ceyhan'a ilk saldırıldığında da, yaralı tutsaklar hücrelere konulduğunda da rehin alma ile karşılık verilmeliydi. Bu düşüncemizi çeşitli örgütlerle paylaşmıştık.)

Bunun üzerine biz ve DHKP/C, diğer örgütlere (TKP/ML, MLKP, Devrimci Yol, TKP(ML), TDP ve TİKB'ye) rehin alma önerisini götürdük; TİKB, Devrimci Yol ve MLKP öneriye onay verirken TKP(ML) ve TKP/ML merkezi örgütlülüklerinin kararını bilmediklerini ve öneri çok kısa zamanda getirilip cevap istendiği için rehin alma kararına katılmayacaklarını, ancak eylemin içinde fiilen yer alacaklarını ifade ettiler. (Öneriyi götürürken DHKP/C'nin, "biraz erken cevap verin, gardiyanlar çıkıyor -o saatlerde idare Ümraniye ve başka cezaevlerinde rehin alındığını duymuş ve içerdeki gardiyanları sessizce dışarı/yani bizim

müdahale alanımızın dışına çekmeye başlamıştı-gecikerseniz ya da onay vermezseniz biz inisiyatif kullanarak rehin alacağız" şeklindeki düşüncesine biz de katılmıştık.) TDP de rehin alma ve barikat kararına katılmayacaklarını ama olası bir düşman saldırısına karşı eylemin içinde olacaklarını söyledi.

Daha bu muğlaklıklar sürerken DHKP/C ile biz inisiyatif koyarak, görevli arkadaşlara "gardiyanları bırakmayın, rehin alın" haberini gönderdik. Ancak birkaç dakika ile gecikmiştik ve gardiyanlar dışarı çıkmıştı. Ancak devrimci iradenin aşamayacağı engel yoktu. Hemen, bu durumda nasıl bir planla rehin alabileceğimiz üzerine düşündük. Sızma hareketi veya bir yerlerden aniden yüklenerek gardiyan ve müdürlerin olduğu alana ulaşabileceğimiz, düşman açısından dezavantajlı, bizler açısından avantajlı bir noktada karar aldık. Sızma yöntemi ile rehin alacaktık. En küçük bir hata rehin almamızın olanaklarını tamamıyla ortadan kaldıracığı gibi, çok ciddi sonuçlara da yol açabilecekti. Bunun için sızma planı oldukça detaylı ve titiz yapılmalıydı. Biz, DHKP/C ve TİKB'den birer kişinin yer aldığı bir ekip titiz bir fizibilite çalışması ve sızma hareketine ilişkin detaylı bir planlama yaptı. Plan çerçevesinde bir pencere ve çift kilitli bir demirkapı, sınırlı bir insan sayısı ile aşılarak plan gerçekleştirildi. Gardiyanlar bu sızma hareketini farkedince gürültü koptu. Tüm gardiyanların ellerinde sopalarıyla, hem saldırıp hem kaçışmaları sonucu ancak bir başgardiyan etkisizleştirilerek ve yaralı bir şekilde rehin alındı. Bir başgardiyan ve altı gardiyan da çatıdan rehin alınarak, toplam 8 rehinle sızma hareketi tamamlandı. Sızma hareketi farkedilir edilmez, askerler hedef gözeterek ateş etmeye ve ses bombaları atmaya başlamışlardı. Bir yandan da kulelerden bizleri yoğun bir taş yağmuruna tuttular. Askerlerin ateşi sonucu adli koşullarda bir tutuklu elinden kurşunla, birkaç arkadaşımız ise taşlarla yaralandı. Tabii askerin yoğun kurşun yağmuruna aldırış edilmeden süren eylem ve insanların ölüme meydan okuyan soğukkanlılığı düşmanı kudurtuyordu. Askerin taş ve kurşun yağmuru altında rehinelimizle birlikte ve "Yaşasın rehine eylemimiz!"

sloganı eşliğinde koşullara çekilerek barikatları kurduk. Daha sonra, başından yaralanan bir başgardiyan, durumunun kötüleşmesi üzerine serum takılarak ilk müdahalesi yapıldıktan sonra idareye teslim edildi.

Aynı gece saat 05:30'da gelen faksla: "Ceyhan'da hücrelere konulan arkadaşların koşullara geri verileceği-yaralıların tedavilerinin yapılacağı-tutsaklar hakkında idari soruşturma yapılmayacağı" yolundaki taleplerimizin kabul edilmiş olması üzerine eylem sona erdi, rehinelere idareye teslim edildi.

Böylece, eksikleri-fazlalarıyla ve bıraktığı derslerle bir eylemlilik sürecini daha geride bıraktık.

Sermaye devletin zindanlardaki komünist ve devrimci tutsakları teslim alma emelleri çok değişik politikalar eşliğinde sürmekle beraber, bugün hücre politikasında somutlanmış durumdadır. Devlet Ceyhan saldırısıyla bir hamle daha yaptı, ancak bir kez daha devrimci iradeye çarparak kendi hamlesinin altında kaldı. Bu başka hamleler yapmayacağı anlamına gelmiyor. Tam tersine yüzyılların yönetme, sömürme, zulüm ve katliam deneyimine sahip olan sermaye sınıfının, kendi sınıfsal çıkarlarına ne kadar düşkün olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu gerçekliği kabul ettiğimiz sürece bizlere yönelik saldırı ve teslim alma emellerinin artarak süreceğini belirtmiş ve bu girişimlere karşı tutumumuzu, "Bedel ödeyerek kazandığımız mevzilerimizi bedel ödeterek koruyacağız!" sloganıyla formüle etmiştik. Bu sloganın kendisi EKİM'ci tutsağın düşman karşısındaki tutumunda belirleyicidir. Merkezi olarak örgütleyeceğimiz veya örgütlenmesine katılacağımız kısa, orta ve uzun vadeli eylem kampanyalarının dışında, 30 Mart '98'de Buca, 6 Eylül '98'de Ankara Merkez Kapalı'da, 19 Ekim '98'de Ceyhan'daki saldırılar gibi ya da düşmanın olası başka saldırılarına

karşı bulunduğumuz alanın özgün koşullarını da hesaba katmak kaydıyla esasta kullanacağımız inisiyatife yön veren, yukarıda formüle ettiğimiz şiar olacaktır.

**Tabutlukları kapatırdık, hücreleri de yıkacağız!
Bedel ödeyerek kazandığımız mevzilerimizi bedel ödeterek koruyacağız!
25/10/1998
Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki EKİM'ci tutsaklar**

Not: Rehin alma kararına katılmayan TKP(ML) ve TKP/ML başından sonuna kadar eylemin içinde fiilen yer almışlar. TDP ise rehine kararına katılmadığı (yanlış gördüğü) gibi, karar çıktığı andan itibaren fiilen eylemin içinden çekildi. Eylem bitiminde yapılan değerlendirmede tutumlarının gerekçesini, "rehin alma ve akabinde barikat kurma eylemi, içerde ve dışardaki sürece denk düşmediği için doğru bulmadıklarını ve katılmadıklarını" açıkladılar. Tabii bu bahsi geçen "iç ve dış süreçler" in ne olduğunu açıklamadıkları için tam olarak neyi kastettiklerini bilmemekle beraber, TDP'nin ideolojik çizgisi, siyasal duruşu ve politikasını iyi bildiğimiz için "iç ve dış koşullar" la PKK'nin ilan ettiği ateşkes ve A. Öcalan'a yönelik suikasti kastettiklerini tahmin edebiliyoruz. PKK ise eylemin başlangıcından bitimine kadar içinde yer almamıştır. Ancak daha önceki eylem süreçleriyle kıyaslandığında tutumu daha olumludur.

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Sermaye devleti (namıdiğer çete devleti) devrimci tutsaklara yönelik hücre politikasını yaşama geçirebilmek için hemen her fırsatta saldırıyor. Enson, 19 Ekim'de Ceyhan'da tünel bahanesiyle devrimci tutsaklara saldırdı.

Devrimci tutsaklar saldırıyı direnişle yanıtladı. Gaz bombaları, kalas, cop ve demir çubuklarla yapılan saldırı sonrasında Ceyhan Cezaevi'nde bulunan hemen her devrimci tutsak çeşitli yerlerinden yaralandı (bazılarının yarası ağırdı) ve tedavi bile edilmeden hücrelere konuldular.

Bunun üzerine birçok cezaevinde eylemler başladı. Bu cezaevlerinden biri de Çankırı Cezaevi'ydi.

Saldırı duyulur duyulmaz Çankırı Cezaevi'nde ilk gün sayım vermeme ve maltada slogan atma eylemleri yapıldı. EKİM'ci komünist tutsaklar ilk gün koşullarının özgün koşullarından kaynaklı olarak sayım vermeme eylemine katılmadılar. Sonraki gün ise ilk günden beri sayım vermeyen DHKP/C davası tutsaklarının kaldığı koğuşa geçerek eyleme katıldılar.

23 Ekim sabahı idare genel arama yapmaya başladı. Sayım vermeme eylemi yapılırken arama yapılmaması (ki olağan periyodundan erkendi. Henüz bir hafta önce arama yapılmıştı) daha baştan niyetlerini ele veriyordu. Arama yaptırmayacağımızı söyledik. Bunun üzerine cezaevi savcılığı koltuğunda vekaleten oturan savcı, yaşından ve boyundan büyük laflar ederek tehditler savurdu: Gerekeni yaparız, dedi. Yanıtımız ise kısıydı: Yapabiliyorsanız yapın!

Bir süre sonra idare gardiyanlarını geri çekmeye başladı. 30 Mart'taki rehine eyleminden sonra hafif bir gerginlikle gardiyanlar ortadan kayboldukları için o aşamada rehine almak bizim açımızdan pek de uygun bir taktik olmazdı. Kısacası fiili olarak malta bize kalmıştı.

Sorun bu aşamadan sonra arama yapılmasının kendisi değildi. Sorunun gerçek adı irade savaşıydı. Ve bu, aramada cisimleşiyordu. Zaten idare görüşmeler sırasında bunu bir biçimde ifade etmişti.

Enson başsavcı geldi görüşmeye. O da saldırı için tüm hazırlıklar yapıldıktan sonra prosedürü tamamlamak içindi. Balo kaçkını kostümlü başsavcı bizden alacağı yanıtı çok iyi biliyordu. Bildiği yanıtı alıp ayrılmasından beş dakika sonra elektrikler kesildi ve hemen ardından maltaya ellerinde cop ve sopalarla asker-gardiyan sürüsü doldu. Kapı altından girişteki ilk şebekenin önünde sloganlarımız, marşlarımız ve sapını yüreklerimizle tuttuğumuz sopalarımızla karşıladık saldırganları. Sürünün başında bulunan birinci müdür büyük bir pişkinlikle, içeriye asker soktuğu halde hala bizimle görüşmek istiyordu. Az sonra anlaşıldı onun iyiniyet gösterisinin nedeni: Amacı dikkati o tarafa yoğunlaştırıp arkadan saldırmaktı. 1. müdür askeri çıkaracağını söylerken, arkadan, mutfak tarafından bir asker grubu saldırıya geçti. Tatbikatta öğrenmiş olsalar gerek; ellerindeki copları yere vurarak o kuş beyinleriyle bizleri korkutacaklarını sandılar. Biz de sopalarımızı yere vurmaya başlayınca, çarpışmanın galibi yüzlere yansdı. Görünen oydu ki, mehmetçik bu kez vatan kurtaramayacaktı(!) Hepsisi hepsi bir molotofluk yürekleri varmış. Daha molotofları gördükleri anda panikle kaçışmaya başladılar.

Kaçarken de adlilerin havalandırma camlarını kırıp onlara saldırmayı ihmal etmediler, ama onlardan da gereken yanıtı alıp kaçışlarını hızlandırdılar. Bunun ardından adli mahkumlar da kapıları patlatıp eyleme katıldılar.

Mutfak tarafına kaçan "kahraman" mehmetçikler(!) acemice bir gaz bombası attılar. Ne var ki bu bomba bizden çok onları etkiledi. Hemen orada da barikatımızı kurduk. Buradaki saldırı diğer cezaevinden duyulmuş, bazılarında rehin alma, bazılarında malta işgali biçiminde eylemler başlamıştı. Son süreçte cezaevlerinde kazanılan bu refleksin anlamını ve önemini yaşayarak içselleştirdik. Bu dayanışmanın yarattığı moral coşku bile tek başına yeterli olmakla birlikte, düşman cephesinde gözle görülür bir basınç da oluşturunuyordu. Düşmandaki ses değişimini ise farketmemek mümkün değildi.

İdare görüşme talebinde bulundu. Biz de, askeri çıkardıktan sonra 1. müdürün kendisinin barikatın bu tarafına geçmesi koşuluyla görüşeceğimizi söyledik. Ona dokunmayacağımız konusunda da söz verdik. Biz 1. müdürle görüşürken, çatıdan asker (başında bir astsubayın bulunduğu) havalandırmaya taş ve gaz bombaları atmaya başladı. Attıkları taşlar çatıda kalırken, gaz bombaları yan havalandırmaya düştü. Bu saldırı, devletin gerektiğinde 1. müdürünü bile gözden çıkarabileceğini gösteriyordu.

Söz verdiğimiz için 1. müdürün gitmesine izin verdik. Hemen ardından cezaevinin tamamını ele geçirdik ve barikatımızı kapıaltına taşıdık. Burası bizim açımızdan daha stratejik bir noktaydı. İnisiyatif tamamıyla bizdeydi artık. Ve idare saldırgan maskesini çıkarıp, papaz maskesini takmıştı. Eylem artık burayı aşmış, muhatabı CMK olmuştu.

Gece 24.00 sıralarında İHD'den bir heyet geldi. Heyetle önce yalnız görüştük. Yaşananları aktardık ve taleplerimizi ilettik. Daha sonra 1. müdür'e heyetin yanında taleplerimizi ilettik. Ceyhan Cezaevi'nde normal işleyişe dönüşmesi, hücredeki arkadaşlarımızın çıkarılması, şu anda eylemde bulunan tüm cezaevlerinde saldırı olmayacağına garanti edilmesi ve buralarda normal işleyişe geçilmesi, eyleme katılanlara adli/idari soruşturma açılmaması. Bu taleplerimizi bir faksla Bayrampaşa'ya gönderdik. Oradan gelecek yanıtı göre eylemi bitirecek ya da devam edecektik.

Beklenen faks sabah 06.00-06.30 sıralarında geldi. Taleplerimiz kabul edilmişti. Bunun üzerine eylemi bitirdik. Kazanan yine biz olmuştuk. "Bedel ödeyerek kazandığımız haklarımızı bedel ödeyerek koruyacağız" parolamıza uygun hareket ettik ve hücreleri bir kez daha yıktık.

Eyleme asker saldırıya geçtiği andan itibaren hemen hemen bütün adli mahkumlar katılırken PKK, PRK/Rızgari katılmadı.

Bir kez daha yineliyoruz: Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri, gerektiğinde yine tereddütsüzce bedel ödeyerek, ama aynı zamanda bedel de ödeterek koruyacağız.

**Hücreleri yıktık, yıkacağız!
Yaşasın devrimci dayanışma!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

Bir yandan bol şamatalı 75. yıl kutlamaları, diğer yandan ise başta devrimci hareket olmak üzere toplumsal muhalefetin değişik kesimlerine azgın ve yaygın bir saldırı kampanyası. İşçi sınıfı ve emekçileri kuşatıp bunaltan baskı ve sömürünün, Kürt ulusuna dönük imha politikalarıyla da üst üste bindirilmesi... Çete devletinin bir aylık pratiğinin özeti bu.

Cumhuriyet'inin kuruluşunun 75. yılını ölçsüz bir şamatayla kutlayan devlet bununla, 75 yıldır adım adım yaşadığı çürümenin üzerini örtmeye, kendi cenaze marşının duyulmasını engellemeye çalıştı.

Hemen ardından, tam da "Susurluk kazası"nın yıldönümüne rastlayan günlerde ise devlet bu kez devrimci basına, demokrat kurumlar başta olmak üzere birçok devrimci mevziye peşpeşe saldırılar düzenledi.

Kurtuluş, Atılım, Alınteri, Özgür Halk, Özgür Gelecek, Alternatif dergi ve gazetelerinin büroları, bunun yanı sıra MKM, BEKSAV, YÇKM, TKM, Gazi-Okmeydanı İdil Kültür Merkezleri, MED-KOM gibi birçok kültür sanat kurumu, demokratik kitle örgütü devletin kolluk güçleri tarafından basıldı, 200'e yakın insan gözaltına alındı, işkenceli sorgulardan geçirildi.

Daha bir süre önce HADEP ve Cumartesi Anneleri'ne dönük terörünü "Suriye Krizi" ile başarı ile perdeleyen faşist devlet, devrimci harekete dönük saldırılarını ise gündemi "Kara Ses" karşıtı sahte bir propagandayla kaplayarak gizlemek istiyor.

Dışarıda başta devrimci hareket olmak üzere toplumsal muhalefete azgınca saldıran konr-gerilla rejimi bir yandan da devrimci hareketin bir parçası olan cezaevlerindeki biz devrimci tutsaklara "hücre tipi" uygulamasını dayatmaktan geri durmuyor. Her vesileyle devrimci tutsakları kendi denetimindeki karanlık güçlere hedef göstererek, fırsat yakaladığında da pervasızca saldırarak teslim almaya çalışıyor. 19 Ekim'de Ceyhan Cezaevi'nde giriştiği saldırıya karşı devrimci tutsaklardan gerekli yanıt aldığı halde bu politikasından vazgeçmiyor. Son olarak da burjuva medya aracılığıyla, nerde çekildiği belli olmayan bazı resimlerin Ankara Merkez Kapalı'da kalan devrimci tutsaklara ait olduğu iddia edilerek, tutsakların elinde telsiz bulunduğu, sayım vermedikleri, arama yaptırmadıkları türünden asılsız haberler yayınlamıştır. Kasıtlı olarak yayınlanan bu haberler tümüyle bir yalandan ibarettir ve muhtemel bir saldırıya zemin yaratılmak amacı taşımaktadır.

Kuşku yok ki çete devleti bu saldırılardan ve saldırı hazırlıklarından hiçbir zaman vazgeçmeyecek. Zira bu saldırıların temelinde sonunu yaklaşmasından duyduğu korku yatıyor. Tarihin en büyük krizini yaşayan düzen, bundan kurtulabilmek için faturasını işçi sınıfı ve emekçi halka kesmeye çalışmakta, bu amaçla durmadan İMF paketleri hazırlamaktadır. Fakat nafi! Giderek gelişen sınıf ve kitle hareketi de gösteriyor ki, acı ilacı içirmek bu kez o kadar kolay olmayacaktır. Düzenin çürümüşlüğü ve koruyucusu devletin çeteciliği tüm çıplaklığıyla ortadadır ve her geçen gün daha pis kokular yaymaktadırlar. Toplumsal muhalefete ve devrimci tutsaklara dönük saldırıları ya da saldırı hazırlıklarını bu gerçeklik içerisinde bulunan devlet sıkışmışlığının ve çaresizliğinin bir ifadesi olarak anlamak gerekiyor.

Evet devletin bu gözü dönmüş saldırganlığına karşı sönmeyecektir. Sömürülen ve ezilenlerin yükselen başkaldırısı ezilemeyecek, devrimin ayak sesleri susturulamayacaktır.

Zulmü arttıranların çöküşleri daha da hızlanacaktır!

**Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
EKİM, TKP(ML), MLKP, TİKB, TDP, PKK, Devrimci Yol,
TKP/ML**

dava tutsakları adına

**Habip GÜL, Cemal ÇAKMAK, Abuzer ÇAT, Esmehan
EKİNCİ, Mustafa BENLİ, Nevzat ÖZGEN, M. Ali YAZICI**

“Hepimiz suçluyuz!”

J. P. Sartre'ın Cezayir'deki Fransız sömürgeciliğini, Vietnam'daki ABD emperyalizminin işgalini/katliamlarını kast ederek vurguladığı “Hepimiz suçluyuz” ibaresini başlığa çıkartmamız, bugün hiç de Vietnam'dan ve Cezayir'den farklı olmayan Kürdistan'daki sömürgeci kirli savaşa karşı toplumdaki ve aydınlardaki duyarsızlığa denk düştüğü içindir.

J. P. Sartre, varoluşçu felsefe akımının kurucularındandır. Ve fakat pratik politikada bu burjuva akımın istisnai bir örneğidir. “Hepimiz suçluyuz” anlayışıyla bir haksızlığa karşı çıkmayan herkesin, tüm insanlığın suçlu olduğunu ilan eder ve kendisi de haksızlığa karşı tavır alır. Varoluşçuların çoğu ise J. P. Sartre'ın bu tavrını takınmamış, hatta nihilistçe sessiz kalmışlardır.

Susurluk kazasıyla beraber sermayenin kirli çamaşırlarının bir kısmı ortalığa saçıldığından beri şu sözü artık sıkça işitir olduk duyarlı insanlardan: “Artık dünyada iki tip insan kaldı. Bir çalışan insan, iki çalan insan. Sen hangindensin?” Tabii “mülkiyet hırsızlıktır” derecesinde gerçekçi olan bu ifade, Anadolu kaderciliğinden/Mesnevilikten gelen bir kökene de sahip. Varoluşçu felsefeye de oldukça yakın. Fakat günlük politikada bir gerçeği ve ücretli kölelik düzenine karşı, çalışan sınıfların safında olanların kendini anlatma ifadesi olarak kabul etmek lazım bu yaklaşımı.

Fakat, Susurluk gerçekliğine karşı bu yaklaşıma rağmen, Kürdistan'daki sömürgeci kirli savaşa karşı pratik bir tutum alınmadığı/ya da komünist ve bazı devrimci yapıların dışında alınamadığı ortadadır. Marks, ezen ulusun işçilerinin de, nesnel olarak, ulusal baskıdaki sömürüye ortak olduklarını yazar. Vietnam'daki savaşa karşı ve Filistin sorununa karşı tutum hemen hemen tüm dünyada, M-L içerikte bir proletarya enternasyonalizmiyle olmasa da (ki KP bu tutumun zorunlu ön koşuludur) pratikte tutum alındığını yaşadık. Ezilen sınıflar hemen tüm ülkelerde Vietnam'la ve Filistin'le dayanışma eylemine giriştiler bir biçimiyle. Duyarsız yığınlar getirilen yüz yıllık marksist eleştiri, 68'li yıllarda başlayan hareketlilikle, '70'li yıllar boyunca meyvelerini verdi.

Kürdistan 4 ülke tarafından sömürgeleştirilmiş bir coğrafya. 19. yy'dan bu yana da ulusal baskıya karşı onlarca ayaklanmaya/direnişe sahne

oldu. Fakat ne Vietnam, ne de Filistin kadar şanslıydı. İster 1968'li yıllarda, ister 1917 Ekim Devrimi'nin hemen sonrasına, isterse de II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sonrasına denk düşen ulusal direnişlerinde, diğer ezen ulusların ezilen sınıflarından hakettiği desteği almadı ya da alamadı.

Sermaye, TC'nin 75. kuruluş yıldönümü histerisiyle Kürdistan'daki sömürgeci savaşı tam da bu nedenle yoğunlaştırabiliyor. Yani kendi güçlüklerinden değil, Türkiye proletaryasının ve emekçi sınıflarının siyasal kavgadaki yerini alamama zaafından. İşte Kürt ulusunun sadece cumhuriyet tarihi içerisindeki sömürgeciliğe karşı isyanlarının bir listesi:

1. 1919 Ali Batı İsyanı, 2. 1920 Cemil Çeto İsyanı, 3. 1920 Milli Aşireti İsyanı, 4. 1920-1921 Koçgiri İsyanı, 5. 1924 Beytüşşebap İsyanı, 6. 1925-1927 Şeyh Sait İsyanı, 7. 1925 Raçkotan ve Raman İsyanı, 8. 1926 Eruhlu Yakup Ağa İsyanı, 9. 1926 Pervari İsyanı, 10. 1926 Güyan İsyanı ve Çölemerik baskını, 11. 1926 Birinci Ararat (Ağrı) İsyanı, 12. 1926 Koçuşaşağı İsyanı, 13. 1927 Hakkari İsyanı, 14. 1927 İkinci Ararat (Ağrı) İsyanı, 15. 1927 Bicar Ayaklanması, 16. 1929 Jilyanlı Ali Resul Ağa İsyanı, 17. 1930 Tutaklı Alican İsyanı, 18. 1930 Zeylan İsyanı, 19. 1930 Pülümür Direnişi 20. 1930 Oramar İsyanı, 21. 1930 Üçüncü Ararat (Ağrı) İsyanı, 22. 1925-1937 Sason İsyanları, 23. 1937-1938 Dersim İsyanı.

Bu listede 1919'dan önceki isyanların dökümü yoktur. Yanısıra, Doğu (İran Kürdistan'ı), Güney (Irak Kürdistan'ı) ve Güney-batı (Suriye Kürdistan'ı) Kürdistan'daki isyanların ve direnişlerin dökümü de yok. Fakat bu sınırlı liste bile emekçi Kürt

halkının sömürgeciliğe karşı direnişini göstermeye yetiyor.

Yukarıdaki listeye '68'lerde DDKD-DDKO ile başlayan ulusal uyanış ve '84'te PKK'nin başlattığı ulusal direniş de eklenebilir. Ve bugün süren Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürt isyanları içerisinde en boyutlu ve en ileri olanıdır. İşte '84-97 arasında yaşanan savaşın can faturası:

1984-1997 yılları arasında öldürülenler:.....34.000
Yakılan, yıkılan ve boşaltılan köy ve birimler:.....3.000
Zorla göç ettirilen Kürt köylüleri:.....3.500.000
Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi bu boyuta kadar yükselirken (burada '98 yoktur), Barzani ve Talabani gibi ihanetçi çete başları da, ABD-TC ve İsrail'le ilişkilerini geliştirmeye devam ettiler/ediyorlar. Barzani ve Talabani ABD ve Türkiye ziyaretleri ile “işbirliği” anlaşmaları imzalarken sömürgeci ordu Güney Kürdistan'da yeni operasyonlara başlıyor. Abdullah Öcalan şahsında PKK'ye karşı

topyekün bir imha savaşı sürdürüyor.

Sömürgeci faşist sermaye devleti '91'den beri topyekün bir imha savaşına girişmiş durumda. Bunun için girdiği reorganizasyon süreçleri de, iç-savaşa endekslenmiş bulunuyor. MGK'nin yedeği olarak kurulan Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi ve Batı Çalışma Grubu ile İller İdaresi Yasası, 28 Şubat Kararları, faşizmin postmodern darbeleri de reorganizasyonun köşe taşlarını oluşturuyor. '94-'97 yılları arasında bu reorganizasyonun sınıflar savaşımına yansıması ekteki tabloda ki gibidir.

Bu listeye '94 öncesi ve '97 sonrası dahil olmadığı gibi, rakamlar sadece İHD'de kayıtlara geçebilenlerdir. Ve buraya, zindanlardaki faşist terör ve katliamlarla, işkenceler ve işkence/direnişler sonucu ölümler de dahil değildir.

Herhalde sıradan bir Avrupa ülkesinde bu yaşananların onda biri yaşansa, toplumsal patlamalar yaşanır (bugün Türkiye'de, sermaye açıkça bunu dile getiriyor). Fakat coğrafyamızda artık neredeyse kanıksama derecesine varan bir duyarsızlık ve bellek yitimi yaşanıyor. Bu tablo, burjuva hümanist kesimleri bile yerinden oynatmayı gerektirecek nitelikte koyu bir faşist terörün resmidir aslında.

Sermayeye karşı sosyalizm savaşında tüm ezilen sınıfların girişeceği siyasi iktidar kavgası, Türkiye proletaryasının görkemli şahlanması, sömürgeciliğe karşı direnen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine de, mutlaka, enternasyonalist dayanışmasını sunacaktır.

Bekir Balyemez

Faili meçhul cinayete kurban gidenler:.....	478
Gözetiminde öldürülenler:.....	624
Gözetiminde kaybedilenler:.....	775
Çatışmalarda öldürülenler.....	11.924
Kaydedilen işkence olayı:.....	1.650
Tutuklananlar (hükümsüz):.....	53.033
Tutuklananlar:.....	3.808
Bombalama:.....	501
Yasaklanan dernek, parti, sendika ve yayın:.....	365
Tutuklanan kadın ve erkek gazete çalışanı:.....	969
El konulan yayınlar:.....	992
Talep edilen ceza süresi (yıl olarak):.....	3.613
Verilen hapis cezaları (yıl olarak):.....	895
Yasaklanmış düşüncelerden dolayı yatanlar:.....	530

İşçiler partiye, parti ile devrime!

Onbir yıl önce bir Ekim gününde sınıfın bereketli topraklarına ekildi partinin tohumu. O günden bugüne nice fırtınalar, boranlar atlatıldı. Daha henüz yeni tomurcuklanmış bir filizken, dıştan ve içten esen tasfiyeci rüzgara rağmen eğilmedi. Güneşe sunup gövdesini, dimdik ayakta durdu. O zaman kanıtlamıştı ne denli güçlü damara sahip olduğunu. Güçlüydü; çünkü, kendine yaşam veren öz suyunu işçi sınıfının alinterinden alıyordu. Güçlüydü; çünkü, filiz halindeyken bile kökleri 1917 Ekim'ine dek uzanıyordu. Ve bu güçle boy verdi filiz; büyüdü, serpildi, sınıfı kucaklayacak yücelikte bir çınar oldu.

“Yeni Ekimler için!” parolasıyla yola çıkan komünist hareket, 1917 Ekim'inde Bolşevik Parti'nin öncülüğünde Rusya proletaryasının buzu kırıp açtığı yoldan ilerlemeyi koydu önüne hedef olarak. Bu hedeften şaşmamanın koşulu vardı öncelikle: Marksist-Leninist teorinin özünün kavrayıp, ona sahip çıkmak ve proleter sınıf zemini üzerinde partiyi inşa etmek. Bu iki özellik de EKİM'i karakterize eden olgular oldu.

Hedefe ulaşmak bir iddiaydı, aynı zamanda sınıf savaşımının özneye, yani komünist harekete biçtiği tarihsel bir misyondur. Bu misyon bilinciyle iddiasının takipçisi olan EKİM, küçük burjuva popülizminden köklü bir kopuş gerçekleştirdi. Sınıf çalışmasını hareketli günlerin bir sorunu olarak kavrayan geleneksel anlayışı mahkum ederek, sınıf yönelimini esas aldı ve sınıf içinde çalışmayı pratikte süreklileştirdi. Türkiye devrimci hareketi içinde sınıf çalışmada bir tarz oluşturmuş ve sınıfa yönelimde örgütsel refleks kazanmış bir hareket varsa o da EKİM'di. Komünist hareketi güçlü kılan ve işçi sınıfı için bir şans haline getiren olgu tam da budur.

EKİM geline aşamada, hareket olarak misyonunu tamamlamış, yerini daha güçlü bir kimliğe, parti kimliğine bırakarak, yüreğimize ve bilincimize kazınmıştır. Gerçekleşen bu tarihsel olayın canlı tanıkları ve öznelere olarak onurlu coşkusu yaşıyoruz bugün.

EKİM bugüne kadar, nasıl ki yüklendiği misyonu layıkıyla yerine getirerek partiyi kazandırdıysa bize, parti de aynı şekilde misyonunu layıkıyla yerine getirip devrimi kazandıracaktır. Bu da bir iddiadır ve partili her militan, her kadro, her taraftar bu iddiaya sahiptir.

Günün görevi ise işçi sınıfıyla devrim coşkusunda kucaklaşmaktır. Hiç kuşkusuz bu görev, biz partililerin omuzlarındadır. Bugün burada Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kuruluşunu nasıl coşkuyla kutluyorsak, partili olmanın yüklediği görev ve sorumlulukları da aynı coşku ve kıvançla omuzlarımıza alıyoruz. Ve ciğerlerimizi sınıfın soluğuyla doldurarak

sloganlarımızı haykırıyoruz: İşçiler partiye, partiyle devrime!

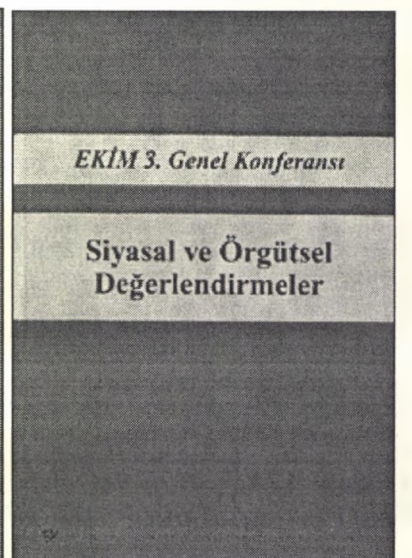
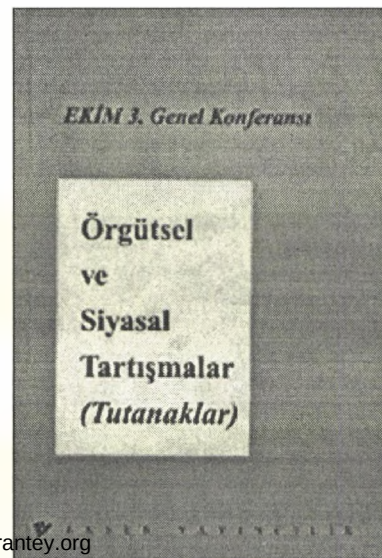
Zindanlardaki EKİM'ci tutsaklar olarak tüm yoldaşları göğüs kafesimize sığmayan partili yüreklerimizle kucaklıyoruz.

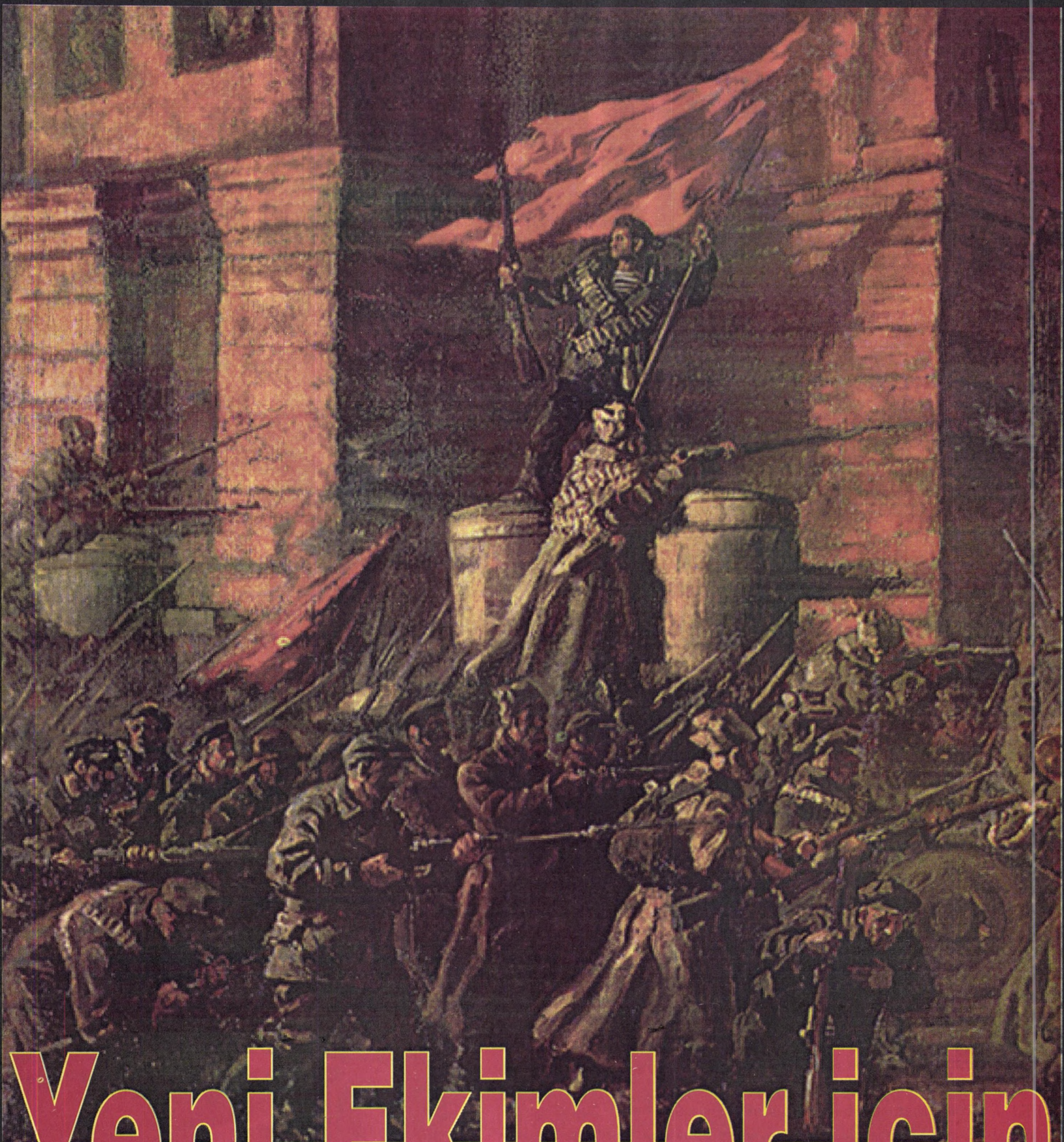
Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Çankırı Cezaevi'nden komünist tutsaklar

Yeni Ekimler için 5 ilerisi!

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>